Συλλογή της Νομολογίας

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (τμήμα μείζονος συνθέσεως)

της 18ης Ιουνίου 2024*

«Αίτηση αναιρέσεως – Οικονομική και νομισματική πολιτική – Τραπεζική ένωση – Κανονισμός (ΕΕ) 806/2014 – Ενιαίος Μηχανισμός Εξυγίανσης – Διαδικασία εξυγίανσης εφαρμοστέα σε περίπτωση που οντότητα βρίσκεται σε σημείο πτώχευσης ή πιθανής πτώχευσης – Άρθρο 18, παράγραφος 7 – Έγκριση καθεστώτος εξυγίανσης από το Ενιαίο Συμβούλιο Εξυγίανσης – Αποδοχή του καθεστώτος αυτού από την Επιτροπή – Άρθρο 86, παράγραφος 2 – Πράξη δυνάμενη να προσβληθεί με προσφυγή – Προσφυγή ακυρώσεως – Παραδεκτό»

Στην υπόθεση C-551/22 P,

με αντικείμενο αίτηση αναιρέσεως δυνάμει του άρθρου 56 του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, που ασκήθηκε στις 17 Αυγούστου 2022,

Ευρωπαϊκή Επιτροπή, εκπροσωπούμενη από τον L. Flynn, την P. Němečková, τον A. Nijenhuis, την A. Steiblytė και τον Δ. Τριανταφύλλου,

αναιρεσείουσα,

όπου οι λοιποί διάδικοι είναι:

Fundación Tatiana Pérez de Guzmán el Bueno, με έδρα τη Μαδρίτη (Ισπανία),

Stiftung für Forschung und Lehre (SFL), με έδρα τη Ζυρίχη (Ελβετία), εκπροσωπούμενο από τους R. Pelayo Jiménez και R. Pelayo Torrent, abogados,

προσφεύγοντα πρωτοδίκως,

Ενιαίο Συμβούλιο Εξυγίανσης (ΕΣΕ), εκπροσωπούμενο από τις H. Ehlers, S. Fernández Rupérez, A. R. Lapresta Bienz και J. M. Rius Riu, επικουρούμενες από τους F. B. Fernández de Trocóniz Robles, abogado, και τους B. Meyring και S. Schelo, Rechtsanwälte,

καθού πρωτοδίκως,

Βασίλειο της Ισπανίας,

Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο, εκπροσωπούμενο από τον J. Etienne, την P. López-Carceller, τον M. Menegatti, τη L. Stefani και τον L. Visaggio,

* Γλώσσα διαδικασίας: η ισπανική.

Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης, εκπροσωπούμενο από τον J. Bauerschmidt καθώς και από τις J. Haunold, H. Marcos Fraile και A. Westerhof Löfflerová,

Banco Santander SA, με έδρα το Santander (Ισπανία), εκπροσωπούμενη από τους J. Remón Peñoalver, J. M. Rodríguez Cárcamo, A. M. Rodríguez Conde και D. Sarmiento Ramírez-Escudero, abogados,

παρεμβαίνοντες πρωτοδίκως,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τμήμα μείζονος συνθέσεως),

συγκείμενο από τους K. Lenaerts, Πρόεδρο, L. Bay Larsen, Αντιπρόεδρο, K. Jürimäe, K. Λυκούργο, E. Regan, T. von Danwitz (εισηγητή), F. Biltgen και N. Piçarra, προέδρους τμήματος, S. Rodin, P. G. Xuereb, L. S. Rossi, N. Jääskinen, N. Wahl, I. Ziemele και Δ. Γρατσία, δικαστές,

γενική εισαγγελέας: T. Ćapeta

γραμματέας: L. Carrasco Marco, διοικητική υπάλληλος,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζητήσεως της 13ης Ιουνίου 2023,

αφού άκουσε τη γενική εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις της κατά τη συνεδρίαση της 9ης Νοεμβρίου 2023,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Με την αίτησή της αναιρέσεως, η Ευρωπαϊκή Επιτροπή ζητεί την αναίρεση της αποφάσεως του Γενικού Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης της 1ης Ιουνίου 2022, Fundación Tatiana Pérez de Guzmán el Bueno και SFL κατά ΕΣΕ (T-481/17, στο εξής: αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, EU:T:2022:311), με την οποία το Γενικό Δικαστήριο απέρριψε την προσφυγή ακυρώσεως που είχαν ασκήσει το Fundación Tatiana Pérez de Guzmán el Bueno και το Stiftung für Forschung und Lehre (SFL) κατά της απόφασης SRB/EES/2017/08 της εκτελεστικής συνόδου του Ενιαίου Συμβουλίου Εξυγίανσης (ΕΣΕ), της 7ης Ιουνίου 2017, περί εγκρίσεως καθεστώτος εξυγίανσης για την Banco Popular Español SA (στο εξής: επίμαχο καθεστώς εξυγίανσης).

Το νομικό πλαίσιο

Ο κανονισμός (ΕΕ) 1024/2013

2 Το άρθρο 6, παράγραφοι 4 και 5, του κανονισμού (ΕΕ) 1024/2013 του Συμβουλίου, της 15ης Οκτωβρίου 2013, για την ανάθεση ειδικών καθηκόντων στην Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα σχετικά με τις πολιτικές που αφορούν την προληπτική εποπτεία των πιστωτικών ιδρυμάτων (ΕΕ 2013, L 287, σ. 63), ορίζει τα εξής:

«4. Αναφορικά με τα καθήκοντα που ορίζονται στο άρθρο 4, πλην των στοιχείων α) και γ) της παραγράφου 1, η [Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα (ΕΚΤ)] έχει τις αρμοδιότητες που παρατίθενται στην παράγραφο 5 του παρόντος άρθρου, ενώ οι αρμόδιες εθνικές αρχές έχουν τις ευθύνες της παραγράφου 6 του παρόντος άρθρου […] όσον αφορά την εποπτεία των ακόλουθων πιστωτικών ιδρυμάτων, χρηματοδοτικών εταιρειών συμμετοχών μεικτών χρηματοοικονομικών εταιρειών συμμετοχών, ή υποκαταστημάτων που είναι εγκατεστημένα σε συμμετέχοντα κράτη μέλη και τα οποία ανήκουν σε πιστωτικά ιδρύματα εγκατεστημένα σε μη συμμετέχοντα κράτη μέλη:

– Εκείνα που είναι λιγότερο σημαντικά σε ενοποιημένη βάση, το υψηλότερο επίπεδο ενοποίησης των οποίων είναι στα συμμετέχοντα κράτη μέλη, ή μεμονωμένα στην ειδική περίπτωση των υποκαταστημάτων, τα οποία είναι εγκατεστημένα σε συμμετέχοντα κράτη μέλη, ή των πιστωτικών ιδρυμάτων που είναι εγκατεστημένα σε μη συμμετέχοντα κράτη μέλη. Η σημασία αξιολογείται βάσει των ακόλουθων κριτηρίων:

  i) μέγεθος,
  ii) σημασία για την οικονομία της ΕΕ ή ενός συμμετέχοντος κράτους μέλους,
  iii) φάσμα διασυνοριακών δραστηριοτήτων.

  Σε ό,τι αφορά το πρώτο εδάφιο ανωτέρω, ένα πιστωτικό ίδρυμα ή χρηματοδοτική εταιρεία συμμετοχών ή μεικτή χρηματοοικονομική εταιρεία συμμετοχών δεν θεωρείται λιγότερο σημαντική, εκτός εάν αυτό δικαιολογείται λόγω ειδικών περιστάσεων που πρέπει να διευκρινιστούν στη μεθοδολογία, εφόσον πληρούται οποιαδήποτε από τις ακόλουθες προϋποθέσεις:

  i) η συνολική αξία των στοιχείων του ενεργητικού υπερβαίνει τα 30 δισεκατ. [ευρώ], ή
  ii) το ποσοστό του συνόλου των στοιχείων του ενεργητικού ως προς το ΑΕΠ του συμμετέχοντος κράτους μέλους εγκατάστασης, υπερβαίνει το 20 %, εκτός εάν η συνολική αξία των στοιχείων του ενεργητικού δεν υπερβαίνει τα 5 δισεκατ. [ευρώ], ή
  iii) εν συνεχεία κοινοποίησης από την αρμόδια εθνική αρχή, η οποία εκτιμά ότι το πιστωτικό ίδρυμα είναι ιδιαίτερης σημασίας για την εγχώρια οικονομία, η ΕΚΤ λαμβάνει απόφαση επιβεβαιώνοντας τη σημασία του μετά από συνολική αξιολόγηση, συμπεριλαμβανομένης της αξιολόγησης του ισολογισμού, του πιστωτικού ιδρύματος.

Η ΕΚΤ δύναται επίσης, ιδία πρωτοβουλία, να θεωρεί ένα ίδρυμα ιδιαίτερα σημαντικό όταν διαθέτει θυγατρικές πιστωτικά ιδρύματα σε πλείονα συμμετέχοντα κράτη μέλη και τα διασυνοριακά στοιχεία ενεργητικού και παθητικού του αποτελούν σημαντικό μέρος των συνολικών στοιχείων ενεργητικού και παθητικού του, υπό προϋποθέσεις που καθορίζονται στη μεθοδολογία.

[…]

5. Σε ό,τι αφορά τα πιστωτικά ιδρύματα της παραγράφου 4, και εντός του πλαισίου της παραγράφου 7:

[…]

β) Όταν απαιτείται για τη διασφάλιση της συνεπούς εφαρμογής υψηλών εποπτικών κανόνων, η ΕΚΤ δύναται, ανά πάσα στιγμή, ιδία πρωτοβουλία κατόπιν διαβούλευσης με τις αρμόδιες εθνικές αρχές ή κατόπιν αιτήματος αρμόδιας εθνικής αρχής, να αποφασίσει να ασκεί η ίδια άμεσα τις σχετικές εξουσίες για ένα ή περισσότερα πιστωτικά ιδρύματα αναφερόμενα στην παράγραφο 4 […],

[…]».

Ο κανονισμός ΕΜΕ

3 Οι αιτιολογικές σκέψεις 24, 26, 62, 90 και 120 του κανονισμού (ΕΕ) 806/2014 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 15ης Ιουλίου 2014, περί θεσπίσεως ενιαίων κανόνων και διαδικασίας για την εξυγίανση πιστωτικών ιδρυμάτων και ορισμένων επιχειρήσεων επενδύσεων στο πλαίσιο ενός Ενιαίου Μηχανισμού Εξυγίανσης και ενός Ενιαίου Ταμείου Εξυγίανσης και τροποποιήσεως του κανονισμού (ΕΕ) αριθ. 1093/2010 (ΕΕ 2014, L 225, σ. 1, στο εξής: κανονισμός ΕΜΕ), έχουν ως εξής:

«(24) Δεδομένου ότι μόνο τα θεσμικά όργανα της Ένωσης μπορούν να καθορίσουν την πολιτική εξυγίανσης που εφαρμόζεται στην Ένωση και ότι εξακολουθεί να υπάρχει κάποια διακριτική ευχέρεια όσον αφορά την υιοθέτηση κάθε συγκεκριμένου καθεστώτος εξυγίανσης, είναι αναγκαίο να προβλεφθεί η ενδεικνυόμενη συμμετοχή του Συμβουλίου [της Ευρωπαϊκής Ένωσης] και της Επιτροπής, ως θεσμικών οργάνων που μπορούν να έχουν εκτελεστικές αρμοδιότητες σύμφωνα με το άρθρο 291 ΣΛΕΕ. Η αξιολόγηση των στοιχείων διακριτικής ευχέρειας στις αποφάσεις περί εξυγίανσης που λαμβάνονται από το Συμβούλιο Εξυγίανσης θα πρέπει να διενεργείται από την Επιτροπή. Λόγω του σημαντικού αντικτύπου των αποφάσεων περί εξυγίανσης στη χρηματοπιστωτική σταθερότητα των κρατών μελών και της Ένωσης στο σύνολό της, καθώς και στη δημοσιονομική κυριαρχία των κρατών μελών, είναι σημαντικό να ανατεθεί στο Συμβούλιο η εκτελεστική αρμοδιότητα να λαμβάνει ορισμένες αποφάσεις σχετικά με την εξυγίανση. Θα πρέπει συνεπώς να εναπόκειται στο Συμβούλιο, ύστερα από πρόταση της Επιτροπής, να ασκεί ουσιαστικό έλεγχο στις εκτιμήσεις του Συμβουλίου Εξυγίανσης σχετικά με την ύπαρξη λόγων δημόσιου συμφέροντος και να αξιολογεί κάθε σημαντική αλλαγή του ύψους των πόρων του Ταμείου που πρόκειται να χρησιμοποιηθούν σε μια συγκεκριμένη δράση εξυγίανσης. Επιπλέον, πρέπει να ανατίθεται στην Επιτροπή η εξουσία να εκδίδει κατ' εξουσιοδότηση πράξεις ώστε να εξειδικεύονται περαιτέρω τα κριτήρια ή οι προϋποθέσεις βάσει των οποίων το Συμβούλιο Εξυγίανσης ασκεί τις διάφορες αρμοδιότητές του. Αυτή η ανάθεση καθηκόντων εξυγίανσης δεν θα πρέπει με κανένα τρόπο να παρεμποδίζει τη λειτουργία της εσωτερικής αγοράς χρηματοπιστωτικών υπηρεσιών. Η [Ευρωπαϊκή Αρχή Τραπεζών (ΕΑΤ)] πρέπει συνεπώς να διατηρήσει τον ρόλο της καθώς και τις υφιστάμενες αρμοδιότητες και καθήκοντά της: πρέπει να αναπτύσσει και να συμβάλλει στη συνεπή εφαρμογή της ενωσιακής νομοθεσίας που ισχύει σε όλα τα κράτη μέλη και να προωθεί τη σύγκλιση των πρακτικών εξυγίανσης σε ολόκληρη την Ένωση.

[…]

(26) Η ΕΚΤ, ως επόπτης εντός του [Ενιαίου Μηχανισμού Εξυγίανσης (ΕΜΕ)], και το Συμβούλιο Εξυγίανσης πρέπει να είναι σε θέση να αξιολογήσουν εάν ένα πιστωτικό ίδρυμα βρίσκεται σε σημείο πτώχευσης ή πιθανής πτώχευσης και εάν δεν υπάρχει εύλογη προοπτική η οποιαδήποτε εναλλακτική δράση του ιδιωτικού τομέα ή τα εποπτικά μέτρα να αποτρέψουν την πτώχευση εντός ευλόγου χρονικού διαστήματος. Το Συμβούλιο Εξυγίανσης, εάν θεωρεί ότι πληρούνται όλα τα κριτήρια για την ενεργοποίηση εξυγίανσης, θα πρέπει να εγκρίνει το καθεστώς εξυγίανσης. Η διαδικασία έγκρισης του καθεστώτος εξυγίανσης, στην οποία συμμετέχουν το Συμβούλιο και η Επιτροπή, ενισχύει την απαραίτητη επιχειρησιακή ανεξαρτησία του Συμβουλίου Εξυγίανσης ενώ ταυτόχρονα τηρεί την αρχή της ανάθεσης εξουσιών σε επικουρικά όργανα σύμφωνα με την ερμηνεία του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης (“το Δικαστήριο”). Κατά συνέπεια, ο παρών κανονισμός προβλέπει ότι το καθεστώς εξυγίανσης που εγκρίνεται από το Συμβούλιο Εξυγίανσης τίθεται σε ισχύ μόνο εφόσον, εντός 24 ωρών από τη στιγμή της έγκρισής του από το Συμβούλιο Εξυγίανσης, δεν διατυπωθούν αντιρρήσεις από το Συμβούλιο ή την Επιτροπή ή εφόσον το καθεστώς εξυγίανσης γίνει δεκτό από την Επιτροπή. Οι λόγοι για τους οποίους επιτρέπεται στο Συμβούλιο να διατυπώσει αντιρρήσεις, βάσει πρότασης της Επιτροπής, για το καθεστώς εξυγίανσης που εγκρίθηκε από το Συμβούλιο Εξυγίανσης θα πρέπει να περιορίζονται αυστηρά στην ύπαρξη δημόσιου συμφέροντος και σε σημαντικές τροποποιήσεις τις οποίες επιφέρει η Επιτροπή στο ύψος των πόρων του Ταμείου που πρόκειται να χρησιμοποιηθούν σύμφωνα με την πρόταση του Συμβουλίου Εξυγίανσης.

Η αλλαγή κατά 5 % ή περισσότερο του ύψους των πόρων αυτών σε σχέση με την αρχική πρόταση του Συμβουλίου Εξυγίανσης θα πρέπει να θεωρείται σημαντική. Το Συμβούλιο θα πρέπει να δεχτεί την πρόταση της Επιτροπής ή να την απορρίψει, χωρίς να της επιφέρει τροποποιήσεις. Ως παρατηρητής στις συνεδριάσεις του Συμβουλίου Εξυγίανσης, η Επιτροπή θα πρέπει σε διαρκή βάση να ελέγχει συνεχώς κατά πόσον το καθεστώς εξυγίανσης που εγκρίθηκε από το Συμβούλιο Εξυγίανσης συνάδει πλήρως προς τον παρόντα κανονισμό, εξισορροπώντας δεόντως τους διάφορους στόχους και τα διακυβευόμενα συμφέροντα, υπηρετεί το δημόσιο συμφέρον και διαφυλάττει την ακεραιότητα της εσωτερικής αγοράς. Δεδομένου ότι η δράση εξυγίανσης απαιτεί μια πολύ ταχύρρυθμη διαδικασία λήψης αποφάσεων, το Συμβούλιο και η Επιτροπή θα πρέπει να συνεργάζονται στενά, και το Συμβούλιο δεν θα πρέπει να επαναλαμβάνει την προεργασία που έχει ήδη αναλάβει η Επιτροπή. Το Συμβούλιο Εξυγίανσης θα πρέπει να καθοδηγεί τις εθνικές αρχές εξυγίανσης, οι οποίες θα πρέπει να λαμβάνουν όλα τα απαραίτητα μέτρα για την εφαρμογή του καθεστώτος εξυγίανσης.

[…]

(62) Η παρεμβολή στα δικαιώματα ιδιοκτησίας δεν θα πρέπει να είναι δυσανάλογη. Κατά συνέπεια, οι θιγόμενοι μέτοχοι και πιστωτές δεν θα πρέπει να υφίστανται μεγαλύτερες ζημίες από εκείνες που θα είχαν υποστεί εάν η οντότητα είχε εκκαθαριστεί κατά τη στιγμή που ελήφθη η απόφαση για εξυγίανση. Σε περίπτωση μεταβίβασης εν μέρει των περιουσιακών στοιχείων ενός ιδρύματος υπό εξυγίανση σε ιδιώτη αγοραστή ή σε μεταβατικό ίδρυμα, το εναπομένον μέρος του ιδρύματος υπό εξυγίανση θα πρέπει να εκκαθαρίζεται σύμφωνα με κανονικές διαδικασίες αφερεγγυότητας. Για να προστατευθούν οι μέτοχοι και οι πιστωτές κατά τη διαδικασία εκκαθάρισης της οντότητας, θα πρέπει να δικαιούνται να λάβουν, κατά την εξόφληση των απαιτήσεών τους στη διαδικασία εκκαθάρισης, όχι λιγότερα από όσα υπολογίζεται ότι θα είχαν ανακτήσει εάν ολόκληρη η οντότητα είχε εκκαθαριστεί υπό συνήθεις διαδικασίες αφερεγγυότητας.

[…]

(90) Κατά την εφαρμογή εργαλείων εξυγίανσης και κατά την άσκηση εξουσιών εξυγίανσης, το Συμβούλιο Εξυγίανσης θα πρέπει να δίνει εντολή στις εθνικές αρχές εξυγίανσης να εξασφαλίσουν ότι οι εκπρόσωποι των εργαζομένων των σχετικών οντοτήτων ενημερώνονται και, όποτε ενδείκνυται, ζητείται η γνώμη τους, όπως προβλέπεται στην οδηγία 2014/59/ΕΕ [του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 15ης Μαΐου 2014, για τη θέσπιση πλαισίου για την ανάκαμψη και την εξυγίανση πιστωτικών ιδρυμάτων και επιχειρήσεων επενδύσεων, για την τροποποίηση της οδηγίας 82/891/ΕΟΚ του Συμβουλίου, και των οδηγιών 2001/24/ΕΚ, 2002/47/ΕΚ, 2004/25/ΕΚ, 2005/56/ΕΚ, 2007/36/ΕΚ, 2011/35/ΕΕ, 2012/30/ΕΕ και 2013/36/ΕΕ, καθώς και των κανονισμών του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου (ΕΕ) αριθ. 1093/2010 και (ΕΕ) αριθ. 648/2012 (ΕΕ 2014, L 173, σ. 190)].

[…]

(120) Ο [Ενιαίος Μηχανισμός Εξυγίανσης (ΕΜΕ)] συγκεντρώνει το Συμβούλιο Εξυγίανσης, το Συμβούλιο, την Επιτροπή και τις αρχές εξυγίανσης των συμμετεχόντων κρατών μελών. Το Δικαστήριο είναι αρμόδιο να ελέγχει τη νομιμότητα των αποφάσεων που εκδίδει το Συμβούλιο Εξυγίανσης, το Συμβούλιο και η Επιτροπή, σύμφωνα με το άρθρο 263 ΣΛΕΕ, καθώς και να καθορίζει την εξωσυμβατική ευθύνη τους. Επιπλέον, σύμφωνα με το άρθρο 267 ΣΛΕΕ, το Δικαστήριο είναι αρμόδιο να αποφαίνεται προδικαστικώς κατόπιν αιτήσεως των εθνικών δικαστικών αρχών όσον αφορά το κύρος και την ερμηνεία των πράξεων των θεσμικών και λοιπών οργάνων ή οργανισμών της Ένωσης. Οι εθνικές δικαστικές αρχές θα πρέπει να είναι αρμόδιες, σύμφωνα με την εθνική τους νομοθεσία, για τον έλεγχο της νομιμότητας των αποφάσεων που εκδίδουν οι αρχές εξυγίανσης των συμμετεχόντων κρατών μελών κατά την άσκηση των καθηκόντων που τους ανατίθενται με τον παρόντα κανονισμό, καθώς και για τον καθορισμό της εξωσυμβατικής ευθύνης τους.»

4 Το άρθρο 1 του κανονισμού ΕΜΕ, το οποίο φέρει τον τίτλο «Αντικείμενο», ορίζει τα εξής:

«Ο παρών κανονισμός θεσπίζει ενιαίους κανόνες και ενιαία διαδικασία για την εξυγίανση των οντοτήτων του άρθρου 2, οι οποίες είναι εγκατεστημένες στα συμμετέχοντα κράτη μέλη που αναφέρονται στο άρθρο 4.

Αυτοί οι ενιαίοι κανόνες και διαδικασία εφαρμόζονται από το Ενιαίο Συμβούλιο Εξυγίανσης που θεσπίζεται σύμφωνα με το άρθρο 42 (“Συμβούλιο Εξυγίανσης”), από κοινού με το Συμβούλιο και την Επιτροπή και τις εθνικές αρχές εξυγίανσης, στο πλαίσιο του ενιαίου μηχανισμού εξυγίανσης (ΕΜΕ) που καθιερώνεται με τον παρόντα κανονισμό. Ο ΕΜΕ στηρίζεται από ενιαίο ταμείο εξυγίανσης (“Ταμείο”).

[…]»

5 Το άρθρο 2 του ως άνω κανονισμού, το οποίο φέρει τον τίτλο: «Πεδίο εφαρμογής», προβλέπει τα εξής:

«Ο παρών κανονισμός εφαρμόζεται στις ακόλουθες οντότητες:

α) πιστωτικά ιδρύματα εγκατεστημένα σε συμμετέχοντα κράτη μέλη·

β) μητρικές επιχειρήσεις, συμπεριλαμβανομένων των χρηματοοικονομικών εταιρειών συμμετοχών και των μεικτών χρηματοοικονομικών εταιρειών συμμετοχών, εγκατεστημένες σε συμμετέχον κράτος μέλος, όπου υπόκεινται σε ενοποιημένη εποπτεία που διενεργείται από την ΕΚΤ, σύμφωνα με το άρθρο 4 παράγραφος 1 στοιχείο ζ) του κανονισμού (ΕΕ) αριθ. 1024/2013·

[…]».

6 Το άρθρο 7 του κανονισμού ΕΜΕ, το οποίο φέρει τον τίτλο «Καταμερισμός καθηκόντων εντός του ΕΜΕ», ορίζει στις παραγράφους 1 και 2 τα εξής:

«1. Το Συμβούλιο Εξυγίανσης είναι υπεύθυνο για την αποτελεσματική και συνεπή λειτουργία του ενιαίου μηχανισμού εξυγίανσης.

2. Με την επιφύλαξη των διατάξεων που αναφέρονται στο άρθρο 31 παράγραφος 1, το Συμβούλιο Εξυγίανσης είναι αρμόδιο να καταρτίζει τα σχέδια εξυγίανσης και να εγκρίνει όλες τις σχετικές με την εξυγίανση αποφάσεις για:

α) τις οντότητες του άρθρου 2 που δεν είναι μέρος ομίλου, και για τους ομίλους:
   i) που θεωρούνται σημαντικοί κατά την έννοια του άρθρου 6 παράγραφος 4 του κανονισμού [1024/2013], ή
   ii) για τους οποίους η ΕΚΤ έχει αποφασίσει, σύμφωνα με το άρθρο 6 παράγραφος 5 στοιχείο β) του κανονισμού [1024/2013], να ασκεί άμεσα όλες τις σχετικές εξουσίες· και

β) άλλους διασυνοριακούς ομίλους.»

7 Το άρθρο 14 του κανονισμού ΕΜΕ, το οποίο φέρει τον τίτλο «Στόχοι της εξυγίανσης», ορίζει τα εξής:

«1. Όταν ενεργούν στο πλαίσιο της διαδικασίας εξυγίανσης που αναφέρεται στο άρθρο 18, το Συμβούλιο Εξυγίανσης, το Συμβούλιο, η Επιτροπή και, κατά περίπτωση, οι εθνικές αρχές εξυγίανσης, σε σχέση με τις αντίστοιχες αρμοδιότητές τους, λαμβάνουν υπόψη τους στόχους της εξυγίανσης και επιλέγουν τα εργαλεία εξυγίανσης και τις εξουσίες εξυγίανσης που επιτυγχάνουν, κατά τη γνώμη τους, καλύτερα τους στόχους εξυγίανσης που αντιστοιχούν στις περιστάσεις της κάθε περίπτωσης.

2. Οι στόχοι της εξυγίανσης που αναφέρονται στην παράγραφο 1 είναι οι εξής:

α) να διασφαλιστεί η συνέχεια των κρίσιμων λειτουργιών·

β) να αποφευχθούν σημαντικές δυσμενείς επιπτώσεις στη χρηματοπιστωτική σταθερότητα, ιδίως με την πρόληψη της μετάδοσης, μεταξύ άλλων στις υποδομές της αγοράς, και με τη διατήρηση της πειθαρχίας στην αγορά·

γ) να προστατευθούν οι δημόσιοι πόροι, με την ελαχιστοποίηση της εξάρτησης από έκτακτη δημόσια χρηματοπιστωτική στήριξη·

δ) να προστατευθούν οι καταθέτες που καλύπτονται από την οδηγία 2014/49/ΕΕ [του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 16ης Απριλίου 2014, περί των συστημάτων εγγύησης των καταθέσεων (ΕΕ 2014, L 173, σ. 149)] και οι επενδυτές που καλύπτονται από την οδηγία 97/9/ΕΚ [του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 3ης Μαρτίου 1997, σχετικά με τα συστήματα αποζημίωσης των επενδυτών (ΕΕ 1997, L 84, σ. 22)]·

ε) να προστατευθούν τα κεφάλαια των πελατών και τα περιουσιακά στοιχεία των πελατών.

Για την επίτευξη των στόχων που αναφέρονται στο πρώτο εδάφιο, το Συμβούλιο Εξυγίανσης, το Συμβούλιο, η Επιτροπή και, κατά περίπτωση, οι εθνικές αρχές εξυγίανσης, επιδιώκουν να ελαχιστοποιήσουν το κόστος της εξυγίανσης και να αποφύγουν την άσκοπη καταστροφή της αξίας εκτός αν είναι αναγκαίο για την επίτευξη των στόχων της εξυγίανσης.

3. Υπό την επιφύλαξη των διαφόρων διατάξεων του παρόντος κανονισμού, οι στόχοι εξυγίανσης είναι ίσης σημασίας, και εξισορροπούνται δεόντως, ανάλογα με τη φύση και τις περιστάσεις της κάθε περίπτωσης.»

8 Σύμφωνα με το άρθρο 15, παράγραφος 1, του εν λόγω κανονισμού, το ΕΣΕ, η Επιτροπή και, κατά περίπτωση, οι εθνικές αρχές εξυγίανσης, όταν ενεργούν στο πλαίσιο της διαδικασίας εξυγίανσης που αναφέρεται στο άρθρο 18 του εν λόγω κανονισμού, «λαμβάνουν όλα τα ενδεδειγμένα μέτρα» ώστε να διασφαλίσουν ότι η δράση εξυγίανσης αναλαμβάνεται σύμφωνα με τις αρχές που καθορίζονται στη διάταξη αυτήν.

9 Το άρθρο 18 του κανονισμού ΕΜΕ, το οποίο φέρει τον τίτλο «Διαδικασία εξυγίανσης», προβλέπει τα εξής:

«1. Το Συμβούλιο Εξυγίανσης εγκρίνει καθεστώς εξυγίανσης σύμφωνα με την παράγραφο 6 όσον αφορά τις οντότητες και τους ομίλους του άρθρου 7 παράγραφος 2, καθώς και τις οντότητες και τους ομίλους του άρθρου 7 παράγραφος 4 στοιχείο β) και παράγραφος 5, εφόσον πληρούνται οι προϋποθέσεις για την εφαρμογή των εν λόγω παραγράφων, μόνο εάν εκτιμήσει, κατά την εκτελεστική του σύνοδο, και αφού λάβει κοινοποίηση σύμφωνα με το τέταρτο εδάφιο ή ιδία πρωτοβουλία, ότι πληρούνται οι ακόλουθες προϋποθέσεις:

α) η οντότητα βρίσκεται σε σημείο πτώχευσης ή πιθανής πτώχευσης·

β) έχοντας υπόψη το χρονοδιάγραμμα και όλες τις σχετικές περιστάσεις, δεν υπάρχει καμία εύλογη προοπτική ότι με εναλλακτικά μέτρα του ιδιωτικού τομέα, συμπεριλαμβανομένων μέτρων [θεσμικού συστήματος προστασίας], ή με δράση των αρχών εποπτείας (συμπεριλαμβανομένων των μέτρων έγκαιρης παρέμβασης ή της απομείωσης ή μετατροπής σχετικών κεφαλαιακών μέσων σύμφωνα με το άρθρο 21) που αναλαμβάνεται έναντι της οντότητας, θα αποφευχθεί η πτώχευση της οντότητας εντός ευλόγου χρονικού διαστήματος·

γ) η δράση εξυγίανσης είναι αναγκαία για λόγους δημοσίου συμφέροντος, σύμφωνα με την παράγραφο 5.

Η ΕΚΤ εκτιμά ότι πληρούται η προϋπόθεση του πρώτου εδαφίου στοιχείο α) μετά από διαβούλευση με το Συμβούλιο Εξυγίανσης. Το Συμβούλιο Εξυγίανσης, κατά την εκτελεστική του σύνοδο, μπορεί να προβεί στην εκτίμηση αυτή μόνο αφού ενημερώσει την ΕΚΤ σχετικά με την πρόθεσή του και μόνον εφόσον η ΕΚΤ, εντός τριών ημερολογιακών ημερών από την παραλαβή

της πληροφορίας, δεν προβεί στην εν λόγω εκτίμηση. Η ΕΚΤ παρέχει χωρίς καθυστέρηση στο Συμβούλιο Εξυγίανσης κάθε σχετική πληροφορία την οποία ζητά το τελευταίο για να τεκμηριώσει την εκτίμησή του.

Εάν η ΕΚΤ εκτιμά ότι πληρούνται οι προϋποθέσεις του πρώτου εδαφίου στοιχείο α) όσον αφορά οντότητα ή όμιλο που αναφέρεται στο πρώτο εδάφιο, ανακοινώνει χωρίς καθυστέρηση την εκτίμηση αυτή στην Επιτροπή και στο Συμβούλιο Εξυγίανσης.

Το Συμβούλιο Εξυγίανσης, κατά την εκτελεστική του σύνοδο, ή, κατά περίπτωση, οι εθνικές αρχές εξυγίανσης, διαπιστώνουν ότι πληρούται η προϋπόθεση του πρώτου εδαφίου στοιχείου β) σε στενή συνεργασία με την ΕΚΤ. Η ΕΚΤ μπορεί επίσης να ενημερώσει το Συμβούλιο Εξυγίανσης ή τις ενδιαφερόμενες εθνικές αρχές εξυγίανσης ότι εκτιμά πως πληρούται η προϋπόθεση του εν λόγω στοιχείου.

2. Με την επιφύλαξη των περιπτώσεων κατά τις οποίες η ΕΚΤ έχει αποφασίσει να ασκήσει άμεσα τα εποπτικά της καθήκοντα σε σχέση με πιστωτικά ιδρύματα σύμφωνα με το άρθρο 6 παράγραφος 5 στοιχείο β) του κανονισμού [1024/2013], σε περίπτωση παραλαβής κοινοποίησης σύμφωνα με την παράγραφο 1, ή εάν το Συμβούλιο Εξυγίανσης προτίθεται να προβεί σε εκτίμηση δυνάμει της παραγράφου 1 ή ιδία πρωτοβουλία όσον αφορά οντότητα ή όμιλο που αναφέρεται στο άρθρο 7 παράγραφος 3, το Συμβούλιο Εξυγίανσης ανακοινώνει χωρίς καθυστέρηση την εκτίμηση αυτή στην ΕΚΤ.

[…]

4. Για τους σκοπούς της παραγράφου 1 στοιχείο α), η οντότητα θεωρείται ότι τελεί υπό πτώχευση ή ενδέχεται να πτωχεύσει σε μία ή περισσότερες από τις ακόλουθες περιπτώσεις:

[…]

5. Για τους σκοπούς της παραγράφου 1 στοιχείο γ) του παρόντος άρθρου, μια δράση εξυγίανσης αντιμετωπίζεται ως δράση δημόσιου συμφέροντος εάν είναι αναγκαία για την επίτευξη ενός ή περισσότερων στόχων εξυγίανσης κατά το άρθρο 14, και αναλογική προς αυτούς, ενώ με την εκκαθάριση της οντότητας σύμφωνα με τις κανονικές διαδικασίες αφερεγγυότητας δεν θα επιτυγχάνονταν αυτοί οι στόχοι εξυγίανσης στον ίδιο βαθμό.

6. Εάν πληρούνται οι προϋποθέσεις της παραγράφου 1, το Συμβούλιο Εξυγίανσης εγκρίνει καθεστώς εξυγίανσης. Το καθεστώς εξυγίανσης:

α) θέτει την οντότητα υπό εξυγίανση·

β) καθορίζει τον τρόπο εφαρμογής των εργαλείων εξυγίανσης στο ίδρυμα υπό εξυγίανση που αναφέρεται στο άρθρο 22 παράγραφος 2, ειδικότερα δε ενδεχόμενες εξαιρέσεις από την εφαρμογή του εργαλείου διάσωσης με ίδια μέσα σύμφωνα με το άρθρο 27 παράγραφοι 5 και 14·

γ) καθορίζει τη χρήση του Ταμείου για τη στήριξη της δράσης εξυγίανσης σύμφωνα με το άρθρο 76 και σύμφωνα με απόφαση της Επιτροπής που λαμβάνεται βάσει του άρθρου 19.

7. Αμέσως μετά την έγκριση του καθεστώτος εξυγίανσης, το Συμβούλιο Εξυγίανσης το διαβιβάζει στην Επιτροπή.

Εντός 24 ωρών από τη διαβίβαση του καθεστώτος εξυγίανσης εκ μέρους του Συμβουλίου Εξυγίανσης, η Επιτροπή είτε αποδέχεται το καθεστώς εξυγίανσης είτε διατυπώνει αντιρρήσεις όσον αφορά τις πτυχές του καθεστώτος εξυγίανσης οι οποίες υπόκεινται σε διακριτική ευχέρεια, στις περιπτώσεις που δεν καλύπτονται από το τρίτο εδάφιο της παρούσας παραγράφου.

Εντός 12 ωρών από τη διαβίβαση του καθεστώτος εξυγίανσης εκ μέρους του Συμβουλίου Εξυγίανσης, η Επιτροπή μπορεί να προτείνει στο Συμβούλιο:

α) να προβάλει αντιρρήσεις ως προς το καθεστώς εξυγίανσης λόγω του ότι το καθεστώς εξυγίανσης που ενέκρινε το Συμβούλιο Εξυγίανσης δεν πληροί το κριτήριο του δημόσιου συμφέροντος που αναφέρεται στην παράγραφο 1 στοιχείο γ΄·

β) να εγκρίνει ή να αντιταχθεί σε σημαντική τροποποίηση του ύψους των πόρων του Ταμείου που προβλέπονται στο καθεστώς εξυγίανσης του Συμβουλίου Εξυγίανσης.

Για τους σκοπούς του τρίτου εδαφίου, το Συμβούλιο αποφασίζει με απλή πλειοψηφία.

Το καθεστώς εξυγίανσης εφαρμόζεται μόνον εφόσον το Συμβούλιο ή η Επιτροπή δεν προβάλουν αντιρρήσεις εντός 24 ωρών μετά τη διαβίβασή του από το ΕΣΕ.

Το Συμβούλιο ή η Επιτροπή, ανάλογα με την περίπτωση, εκθέτουν τους λόγους για τους οποίους έκαναν χρήση της εξουσίας τους να αντιταχθούν.

Εάν, εντός 24 ωρών από τη διαβίβαση του καθεστώτος εξυγίανσης από το Συμβούλιο Εξυγίανσης, το Συμβούλιο εγκρίνει την πρόταση της Επιτροπής για τροποποίηση του καθεστώτος εξυγίανσης για τους λόγους που αναφέρονται στο τρίτο εδάφιο στοιχείο β΄ ή εάν η Επιτροπή προβάλει αντιρρήσεις σύμφωνα με το δεύτερο εδάφιο, το Συμβούλιο Εξυγίανσης τροποποιεί το καθεστώς εξυγίανσης εντός οκτώ ωρών, σύμφωνα με τους διατυπωθέντες λόγους.

Εάν το καθεστώς εξυγίανσης που ενέκρινε το Συμβούλιο Εξυγίανσης προβλέπει την εξαίρεση ορισμένων υποχρεώσεων στις εξαιρετικές περιστάσεις που αναφέρονται στο άρθρο 27 παράγραφος 5, και εάν η εξαίρεση αυτή απαιτεί τη συνδρομή του Ταμείου ή μια εναλλακτική πηγή χρηματοδότησης, προκειμένου να προστατευθεί η ακεραιότητα της εσωτερικής αγοράς η Επιτροπή μπορεί να απαγορεύσει την προταθείσα εξαίρεση ή να απαιτήσει την τροποποίησή της αιτιολογώντας δεόντως την ενέργεια αυτή με βάση την παραβίαση των απαιτήσεων που θεσπίζονται στο άρθρο 27 και στην κατ’ εξουσιοδότηση πράξη που εκδίδει η Επιτροπή δυνάμει του άρθρου 44 παράγραφος 11 της οδηγίας [2014/59].

8. Όταν το Συμβούλιο προβάλει αντιρρήσεις ως προς το να τεθεί ένα ίδρυμα υπό εξυγίανση επειδή δεν πληρούται το κριτήριο δημόσιου συμφέροντος που αναφέρεται στην παράγραφο 1 στοιχείο γ΄, η σχετική οντότητα τίθεται υπό κανονική διαδικασία εκκαθάρισης σύμφωνα με την εφαρμοστέα εθνική νομοθεσία.

9. Το Συμβούλιο Εξυγίανσης διασφαλίζει τη λήψη των αναγκαίων μέτρων για τη λειτουργία του μηχανισμού εξυγίανσης εκ μέρους των οικείων εθνικών αρχών εξυγίανσης. Το καθεστώς εξυγίανσης απευθύνεται στις οικείες εθνικές αρχές εξυγίανσης και καθοδηγεί τις εν λόγω αρχές, οι οποίες λαμβάνουν όλα τα αναγκαία μέτρα για την υλοποίηση της απόφασης του Συμβουλίου Εξυγίανσης σύμφωνα με το άρθρο 29, με την άσκηση εξουσιών εξυγίανσης. Εάν χορηγείται κρατική ενίσχυση ή ενίσχυση από το Ταμείο, το Συμβούλιο Εξυγίανσης ενεργεί σύμφωνα με απόφαση της Επιτροπής περί της εν λόγω ενίσχυσης.

10. Η Επιτροπή έχει την εξουσία να λάβει από το Συμβούλιο Εξυγίανσης όποια πληροφορία θεωρεί συναφή με την εκτέλεση των καθηκόντων της δυνάμει του παρόντος κανονισμού. Το Συμβούλιο Εξυγίανσης έχει την εξουσία να λάβει από οιοδήποτε άτομο, σύμφωνα με το κεφάλαιο 5 του παρόντος τίτλου, κάθε πληροφορία αναγκαία για την προετοιμασία και τη λήψη απόφασης σχετικά με δράση εξυγίανσης, συμπεριλαμβανομένων επικαιροποιήσεων και συμπληρωματικών πληροφοριών που προβλέπονται στα σχέδια εξυγίανσης.»

10 Το άρθρο 22 του κανονισμού ΕΜΕ, το οποίο φέρει τον τίτλο «Γενικές αρχές των εργαλείων εξυγίανσης», ορίζει στις παραγράφους 2 και 4 τα εξής:

«2. Τα εργαλεία εξυγίανσης που αναφέρονται στο άρθρο 18 παράγραφος 6 στοιχείο β) είναι τα ακόλουθα:

α) το εργαλείο πώλησης δραστηριοτήτων·

β) το εργαλείο μεταβατικού ιδρύματος·

γ) το εργαλείο διαχωρισμού περιουσιακών στοιχείων·

δ) το εργαλείο διάσωσης με ίδια μέσα.

[…]

4. Τα εργαλεία εξυγίανσης εφαρμόζονται κατά τρόπο που να ανταποκρίνεται στους στόχους της εξυγίανσης που καθορίζονται στο άρθρο 14, σύμφωνα με τις αρχές εξυγίανσης του άρθρου 15. Μπορούν να εφαρμόζονται είτε μεμονωμένα είτε σε συνδυασμό, πλην του εργαλείου διαχωρισμού των περιουσιακών στοιχείων, το οποίο δύναται να εφαρμόζεται μόνον μαζί με άλλο εργαλείο εξυγίανσης.

[…]»

11 Το άρθρο 23 του κανονισμού, το οποίο φέρει τον τίτλο «Καθεστώς εξυγίανσης», προβλέπει τα εξής:

«Το καθεστώς εξυγίανσης που θεσπίζεται από το Συμβούλιο Εξυγίανσης δυνάμει του άρθρου 18 ορίζει, σε συμφωνία με οιαδήποτε απόφαση περί κρατικής ενίσχυσης ή ενίσχυσης από το Ταμείο, τα λεπτομερή στοιχεία σχετικά με τα εργαλεία εξυγίανσης που πρόκειται να εφαρμοστούν στο υπό εξυγίανση ίδρυμα […] και καθορίζ[ει] τα συγκεκριμένα ποσά και τους σκοπούς για τους οποίους χρησιμοποιείται το ταμείο εξυγίανσης.

[…]

Κατά την έγκριση καθεστώτος εξυγίανσης, το Συμβούλιο Εξυγίανσης, το Συμβούλιο και η Επιτροπή λαμβάνουν υπόψη και ακολουθούν το σχέδιο εξυγίανσης του άρθρου 8, εκτός εάν το Συμβούλιο Εξυγίανσης εκτιμήσει, λαμβάνοντας υπόψη τις συγκεκριμένες περιστάσεις, ότι οι στόχοι εξυγίανσης θα επιτευχθούν αποτελεσματικότερα εάν αναληφθούν δράσεις που δεν έχουν προβλεφθεί στο σχέδιο εξυγίανσης.

Κατά τη διάρκεια της διαδικασίας εξυγίανσης, το Συμβούλιο Εξυγίανσης δύναται να τροποποιήσει και να επικαιροποιήσει δεόντως τον μηχανισμό εξυγίανσης ανάλογα με τις περιστάσεις της εκάστοτε περίπτωσης. Για τις τροποποιήσεις και επικαιροποιήσεις εφαρμόζεται η διαδικασία του άρθρου 18.

[…]»

12 Το άρθρο 30 του εν λόγω κανονισμού, το οποίο φέρει τον τίτλο «Υποχρέωση συνεργασίας και ανταλλαγής πληροφοριών εντός του ΕΜΕ», ορίζει στις παραγράφους 1 και 2 τα εξής:

«1. Το Συμβούλιο Εξυγίανσης ενημερώνει την Επιτροπή για κάθε μέτρο που λαμβάνει προκειμένου να προετοιμάσει την εξυγίανση. Όσον αφορά τις πληροφορίες που λαμβάνονται από το Συμβούλιο Εξυγίανσης, τα μέλη και το προσωπικό του Συμβουλίου και της Επιτροπής υπόκεινται στις απαιτήσεις επαγγελματικού απόρρητου σύμφωνα με το άρθρο 88.

2. Κατά την άσκηση των αντίστοιχων αρμοδιοτήτων τους δυνάμει του παρόντος κανονισμού, το Συμβούλιο Εξυγίανσης, το Συμβούλιο, η Επιτροπή, η ΕΚΤ και οι εθνικές αρχές εξυγίανσης καθώς και οι αρμόδιες εθνικές αρχές συνεργάζονται στενά, ιδίως στις φάσεις του σχεδιασμού της εξυγίανσης, της έγκαιρης παρέμβασης και της εξυγίανσης σύμφωνα με τα άρθρα 8 έως 29. Ανταλλάσσουν μεταξύ τους όλες τις πληροφορίες που είναι αναγκαίες για την εκτέλεση των καθηκόντων τους.»

13 Το άρθρο 43, παράγραφος 3, του κανονισμού ΕΜΕ ορίζει τα εξής:

«Η Επιτροπή και η ΕΚΤ ορίζουν η καθεμία έναν εκπρόσωπο που έχει δικαίωμα συμμετοχής στις συνεδριάσεις των εκτελεστικών συνόδων και των συνόδων ολομέλειας ως μόνιμος παρατηρητής.

Οι εκπρόσωποι της Επιτροπής και της ΕΚΤ έχουν δικαίωμα συμμετοχής στις συζητήσεις και έχουν πρόσβαση σε όλα τα έγγραφα.»

14 Το άρθρο 86 του ίδιου κανονισμού, το οποίο φέρει τον τίτλο «Προσφυγές ενώπιον του Δικαστηρίου», ορίζει τα ακόλουθα:

«1. Είναι δυνατή η κίνηση διαδικασίας ενώπιον του Δικαστηρίου, σύμφωνα με το άρθρο 263 ΣΛΕΕ, κατά απόφασης που έχει ληφθεί από την ομάδα εξέτασης προσφυγών ή, όταν δεν υπάρχει δικαίωμα προσφυγής ενώπιον της ομάδας εξέτασης προσφυγών, από το Συμβούλιο Εξυγίανσης.

2. Τα κράτη μέλη και τα θεσμικά όργανα της Ένωσης, καθώς και οποιοδήποτε φυσικό ή νομικό πρόσωπο, μπορούν να κινήσουν διαδικασία ενώπιον του Δικαστηρίου κατά αποφάσεων του Συμβουλίου Εξυγίανσης, σύμφωνα με το άρθρο 263 ΣΛΕΕ.

3. Εφόσον το Συμβούλιο Εξυγίανσης έχει υποχρέωση να ενεργήσει και δεν λαμβάνει απόφαση, μπορεί να ασκηθεί προσφυγή επί παραλείψει ενώπιον του Δικαστηρίου, σύμφωνα με το άρθρο 265 ΣΛΕΕ.

4. Το Συμβούλιο Εξυγίανσης λαμβάνει τα αναγκαία μέτρα για να συμμορφωθεί με την απόφαση του Δικαστηρίου.»

Το ιστορικό της διαφοράς

15 Το ιστορικό της διαφοράς εκτίθεται στις σκέψεις 24 έως 80 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως. Για τις ανάγκες της παρούσας αναιρετικής διαδικασίας, μπορεί να συνοψισθεί ως ακολούθως.

16 Η Banco Popular Español SA (στο εξής: Banco Popular) ήταν πιστωτικό ίδρυμα υποκείμενο στην άμεση προληπτική εποπτεία της ΕΚΤ.

17 Κατά την εκτελεστική σύνοδο της 7ης Ιουνίου 2017, το ΕΣΕ, με την απόφασή του SRB/EES/2017/08, ενέκρινε, βάσει του κανονισμού ΕΜΕ, το επίμαχο καθεστώς εξυγίανσης για την Banco Popular.

18 Κατά το άρθρο 1 του καθεστώτος εξυγίανσης, το ΕΣΕ αποφάσισε, με την αιτιολογία ότι πληρούνταν οι προϋποθέσεις του άρθρου 18, παράγραφος 1, του ως άνω κανονισμού, να υποβάλει την Banco Popular σε διαδικασία εξυγίανσης από την ημερομηνία της εξυγίανσης.

19 Όπως προκύπτει από τα άρθρα 2 έως 4 του εν λόγω καθεστώτος εξυγίανσης, το ΕΣΕ θεώρησε, κατ' αρχάς, ότι η Banco Popular βρισκόταν σε σημείο πτώχευσης ή πιθανής πτώχευσης, εν συνεχεία, ότι δεν υφίσταντο άλλα μέτρα που θα μπορούσαν να εμποδίσουν την πτώχευση της εν λόγω τράπεζας εντός εύλογου χρόνου και, τέλος, ότι ήταν αναγκαίο ένα μέτρο εξυγίανσης με τη μορφή εργαλείου πώλησης των δραστηριοτήτων της εν λόγω τράπεζας προκειμένου να διασφαλιστεί η συνέχεια των κρίσιμων λειτουργιών της και να αποφευχθούν σημαντικές δυσμενείς επιπτώσεις στη χρηματοπιστωτική σταθερότητα.

20 Το άρθρο 5, παράγραφος 1, του επίμαχου καθεστώτος εξυγίανσης έχει ως εξής:

«Το εργαλείο εξυγίανσης που θα χρησιμοποιηθεί για την Banco Popular συνίσταται σε πώληση δραστηριοτήτων βάσει του άρθρου 24 του κανονισμού [ΕΜΕ] μέσω της μεταβιβάσεως των μετοχών σε αγοραστή. Η απομείωση και η μετατροπή των κεφαλαιακών μέσων θα πραγματοποιηθεί αμέσως πριν από την εφαρμογή του εργαλείου πώλησης δραστηριοτήτων.»

21 Το άρθρο 6 του καθεστώτος εξυγίανσης διευκρινίζει τις λεπτομέρειες όσον αφορά την εν λόγω απομείωση και την πώληση των δραστηριοτήτων.

22 Περαιτέρω, το άρθρο 12, παράγραφος 1, του εν λόγω καθεστώτος εξυγίανσης ορίζει ότι το καθεστώς αυτό «θα τεθεί σε ισχύ» στις 7 Ιουνίου 2017 στις 06:30.

23 Στις 7 Ιουνίου 2017 και ώρα 05:13, το επίμαχο καθεστώς εξυγίανσης υποβλήθηκε στην Επιτροπή προς αποδοχή.

24 Την ίδια ημέρα, στις 06:30, το θεσμικό αυτό όργανο εξέδωσε την απόφαση (ΕΕ) 2017/1246, για την αποδοχή του καθεστώτος εξυγίανσης για την Banco Popular (ΕΕ 2017, L 178, σ. 15), και την κοινοποίησε στο ΕΣΕ. Η αιτιολογική σκέψη 4 της εν λόγω απόφασης, όπως διορθώθηκε στις 6 Δεκεμβρίου 2017 (ΕΕ 2017, L 320, σ. 31), έχει ως εξής:

«Η Επιτροπή συμφωνεί με το καθεστώς εξυγίανσης. Ειδικότερα, συμφωνεί με τους λόγους που προβάλλονται από το ΕΣΕ για να αιτιολογήσει ότι η εξυγίανση είναι αναγκαία για λόγους δημοσίου συμφέροντος, σύμφωνα με το άρθρο 18, παράγραφος 5, του κανονισμού [ΕΜΕ].»

25 Ομοίως στις 7 Ιουνίου 2017 το Fondo de Reestructuración Ordenada Bancaria (FROB) (Ταμείο για την ομαλή αναδιάρθρωση των τραπεζικών ιδρυμάτων, Ισπανία) έλαβε τα αναγκαία μέτρα για την εφαρμογή του επίμαχου καθεστώτος εξυγίανσης, σύμφωνα με το άρθρο 29 του κανονισμού ΕΜΕ.

Η προσφυγή ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου και η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση

26 Με δικόγραφο που κατέθεσαν στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 2 Αυγούστου 2017, το Fundación και το SFL, τότε μέτοχοι της Banco Popular, άσκησαν προσφυγή με αίτημα την ακύρωση του επίμαχου καθεστώτος εξυγίανσης.

27 Με αποφάσεις της 1ης Αυγούστου 2018 και της 12ης Απριλίου 2019, αντιστοίχως, επετράπη, αφενός, στο Βασίλειο της Ισπανίας, στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο, στο Συμβούλιο και στην Επιτροπή και, αφετέρου, στην Banco Santander SA να παρέμβουν υπέρ του ΕΣΕ.

28 Μολονότι το ΕΣΕ περιορίστηκε να ζητήσει την επί της ουσίας απόρριψη της προσφυγής χωρίς να αμφισβητήσει το παραδεκτό της, η Επιτροπή προέβαλε, με το υπόμνημά της παρεμβάσεως, το απαράδεκτο της προσφυγής. Η Επιτροπή υποστήριξε ότι το επίμαχο καθεστώς εξυγίανσης ήταν απλώς ενδιάμεση πράξη, η οποία δεν παρήγε δεσμευτικά έννομα αποτελέσματα, δεδομένου ότι, με την απόφασή της 2017/1246, είχε εγκρίνει το εν λόγω καθεστώς εξυγίανσης, το είχε υιοθετήσει και του είχε προσδώσει τέτοια αποτελέσματα.

29 Το Κοινοβούλιο και το Συμβούλιο υποστήριξαν επίσης, με τα υπομνήματά τους παρεμβάσεως, ότι το καθεστώς εξυγίανσης δεν παρήγε αφ' εαυτού έννομα αποτελέσματα έναντι τρίτων κατά την έννοια του άρθρου 263 ΣΛΕΕ.

30 Στο πλαίσιο της εξέτασης του παραδεκτού της προσφυγής, το Γενικό Δικαστήριο υπενθύμισε, κατ' αρχάς, με τη σκέψη 112 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι, ασφαλώς, από πάγια νομολογία προκύπτει ότι ο παρεμβαίνων δεν νομιμοποιείται να προβάλει αυτοτελώς ένσταση απαραδέκτου και ότι, επομένως, το Γενικό Δικαστήριο δεν υποχρεούται να εξετάσει τους λόγους απαραδέκτου που προβάλλει αποκλειστικώς ο παρεμβαίνων. Εντούτοις, με τη σκέψη 113 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι, καθόσον επρόκειτο για λόγο απαραδέκτου δημοσίας τάξεως, το παραδεκτό της προσφυγής έπρεπε να εξεταστεί αυτεπαγγέλτως.

31 Εν συνεχεία, το Γενικό Δικαστήριο εξέτασε αν το επίμαχο καθεστώς εξυγίανσης μπορούσε να θεωρηθεί πράξη δεκτική προσφυγής ακυρώσεως κατά την έννοια του άρθρου 263 ΣΛΕΕ. Συναφώς, το Γενικό Δικαστήριο υπενθύμισε, με τις σκέψεις 114 και 115 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι, κατά πάγια νομολογία, θεωρούνται ως τέτοιες πράξεις όλες οι πράξεις που εκδίδονται από τα θεσμικά όργανα, ανεξαρτήτως του είδους τους ή του τύπου τον οποίο έχουν περιβληθεί, και οι οποίες αποσκοπούν στην παραγωγή δεσμευτικών έννομων αποτελεσμάτων και ότι, προκειμένου να διαπιστωθεί αν μια πράξη παράγει τέτοια αποτελέσματα, πρέπει να εξετάζεται η ουσία της και να εκτιμώνται τα αποτελέσματα αυτά με γνώμονα αντικειμενικά κριτήρια, όπως το περιεχόμενο της ίδιας της πράξης, λαμβανομένων ενδεχομένως υπόψη του πλαισίου εντός του οποίου εκδόθηκε και των εξουσιών του θεσμικού οργάνου που την εξέδωσε.

32 Συναφώς, με τις σκέψεις 116 έως 123 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Γενικό Δικαστήριο προέβη στις ακόλουθες διαπιστώσεις:

«116 […] επισημαίνεται ότι το ΕΣΕ ασκεί τις αρμοδιότητες που του ανατίθενται με τον [κανονισμό ΕΜΕ], ιδίως δε την αρμοδιότητα που προβλέπεται στο άρθρο 16, παράγραφος 1, του κανονισμού αυτού να "αποφασίζει να αναλάβει δράση εξυγίανσης έναντι χρηματοοικονομικού ιδρύματος εγκατεστημένου σε συμμετέχον κράτος μέλος, όταν πληρούνται οι προϋποθέσεις του άρθρου 18 παράγραφος 1". Επομένως, ο νομοθέτης της Ένωσης απένειμε ρητώς εξουσία λήψης αποφάσεων στο ΕΣΕ.

117 Μια απόφαση του ΕΣΕ σχετικά με μέτρο εξυγίανσης συνιστά πράξη δυνάμενη να τεθεί σε ισχύ. Το άρθρο 12 του [επίμαχου] καθεστώτος εξυγίανσης ορίζει ότι το καθεστώς αυτό τέθηκε σε ισχύ στις 7 Ιουνίου 2017 στις 06:30.

118 Επιπλέον, κατά το άρθρο 23, πρώτο εδάφιο, του [κανονισμού ΕΜΕ], το καθεστώς εξυγίανσης που εγκρίνει το ΕΣΕ κατ' εφαρμογήν του άρθρου 18 του ίδιου κανονισμού ορίζει τα λεπτομερή στοιχεία σχετικά με τα εργαλεία εξυγίανσης που πρόκειται να εφαρμοστούν στο υπό εξυγίανση ίδρυμα και τα οποία πρέπει να εφαρμοστούν από τις εθνικές αρχές εξυγίανσης σύμφωνα με τις σχετικές διατάξεις της οδηγίας 2014/59, όπως αυτές έχουν μεταφερθεί στο εθνικό δίκαιο.

119 Επομένως, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 9 του [επίμαχου] καθεστώτος εξυγίανσης, εναπόκειται στο FROB να λάβει όλα τα αναγκαία μέτρα για την εκτέλεση και την εφαρμογή της απόφασης αυτής. Το FROB πρέπει, μεταξύ άλλων, να υλοποιήσει την πώληση της Banco Popular σύμφωνα με τους όρους που αποφασίστηκαν με το [επίμαχο] καθεστώς εξυγίανσης. Το άρθρο 10 του [επίμαχου] καθεστώτος εξυγίανσης προβλέπει επίσης ότι το ΕΣΕ πρέπει να παρακολουθεί την εφαρμογή του [εν λόγω] καθεστώτος εξυγίανσης από το FROB σύμφωνα με το άρθρο 28 του [κανονισμού ΕΜΕ].

120 Επομένως, πρέπει να γίνει δεκτό ότι, λαμβανομένης υπόψη της ουσίας του, το [επίμαχο] καθεστώς εξυγίανσης παράγει δεσμευτικά έννομα αποτελέσματα.

121 Επιπλέον, επισημαίνεται ότι το άρθρο 86, παράγραφος 1, του [κανονισμού ΕΜΕ] προβλέπει ότι είναι δυνατή η κίνηση διαδικασίας ενώπιον του Δικαστηρίου, σύμφωνα με το άρθρο 263 ΣΛΕΕ, κατά απόφασης που έχει ληφθεί από την ομάδα εξέτασης προσφυγών ή, όταν δεν υπάρχει δικαίωμα προσφυγής ενώπιον της ομάδας εξέτασης προσφυγών, από το ΕΣΕ. Κατά το άρθρο 86, παράγραφος 2, του [κανονισμού ΕΜΕ], τα κράτη μέλη και τα θεσμικά όργανα της Ένωσης, καθώς και οποιοδήποτε φυσικό ή νομικό πρόσωπο, μπορούν να κινήσουν διαδικασία ενώπιον του Δικαστηρίου κατά αποφάσεων του ΕΣΕ, σύμφωνα με το άρθρο 263 ΣΛΕΕ.

122 Συναφώς, το Δικαστήριο έχει επισημάνει ότι το άρθρο 86, παράγραφος 2, του [κανονισμού ΕΜΕ] προβλέπει ότι τα κράτη μέλη και τα θεσμικά όργανα της Ένωσης, καθώς και οποιοδήποτε φυσικό ή νομικό πρόσωπο, μπορούν σύμφωνα με το άρθρο 263 ΣΛΕΕ να κινήσουν διαδικασία ενώπιον του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης κατά των αποφάσεων του Συμβουλίου Εξυγίανσης, το οποίο αποτελεί το μόνον όργανο στο οποίο γίνεται μνεία χωρίς αναφορά σε οποιοδήποτε άλλο θεσμικό ή άλλο όργανο ή οργανισμό της Ένωσης (απόφαση της 6ης Μαΐου 2021, ABLV Bank κ.λπ. κατά ΕΚΤ, C-551/19 P και C-552/19 P, EU:C:2021:369, σκέψη 56).

123 Το Δικαστήριο έχει επίσης κρίνει ότι η διαδικασία εξυγίανσης συνιστά σύνθετη διοικητική διαδικασία στην οποία εμπλέκονται πλείονες αρχές, της οποίας το τελικό αποτέλεσμα, που απορρέει από την εκ μέρους του Συμβουλίου Εξυγίανσης άσκηση της αρμοδιότητάς του, είναι το μόνον που μπορεί να αποτελέσει αντικείμενο του κατά το άρθρο 86, παράγραφος 2, του κανονισμού δικαστικού ελέγχου (απόφαση της 6ης Μαΐου 2021, ABLV Bank κ.λπ. κατά ΕΚΤ, C-551/19 P και C-552/19 P, EU:C:2021:369, σκέψη 66).»

33 Βάσει των ανωτέρω εκτιμήσεων, το Γενικό Δικαστήριο κατέληξε στο συμπέρασμα, με τη σκέψη 124 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι το επίμαχο καθεστώς εξυγίανσης συνιστούσε πράξη δεκτική προσφυγής ακυρώσεως.

34 Τέλος, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι το συμπέρασμα αυτό δεν αναιρείται από τα επιχειρήματα που προέβαλαν το Κοινοβούλιο, το Συμβούλιο και η Επιτροπή.

35 Συναφώς, το Γενικό Δικαστήριο επισήμανε, πρώτον, με τη σκέψη 127 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι, μολονότι ένα καθεστώς εξυγίανσης τίθεται σε ισχύ μόνον κατόπιν της αποδοχής του από την Επιτροπή, ωστόσο, τούτο δεν σημαίνει ότι η αποδοχή αυτή έχει ως αποτέλεσμα την εξαφάνιση των αυτοτελών εννόμων αποτελεσμάτων του εν λόγω καθεστώτος εξυγίανσης και την παραγωγή αποτελεσμάτων από την απόφαση του θεσμικού αυτού οργάνου και μόνον. Με τις σκέψεις 128 έως 130 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Γενικό Δικαστήριο, μολονότι δέχθηκε ότι η αποδοχή της Επιτροπής συνιστά αναγκαίο στάδιο για την έναρξη ισχύος του καθεστώτος εξυγίανσης και ότι προσδίδει νομική ισχύ σε αυτό, ωστόσο, έκρινε ότι η τήρηση των αρχών σχετικά με την ανάθεση εξουσιών οι οποίες τέθηκαν με την απόφαση της 13ης Ιουνίου 1958, Meroni κατά Ανωτάτης Αρχής (9/56, στο εξής: απόφαση Meroni κατά Ανωτάτης Αρχής, EU:C:1958:7), δεν συνεπάγεται ότι μόνον η απόφαση που εκδίδει η Επιτροπή παράγει έννομα αποτελέσματα. Κατά το Γενικό Δικαστήριο, προκειμένου το καθεστώς εξυγίανσης να παραγάγει έννομα αποτελέσματα, είναι αναγκαίο η Επιτροπή να το αποδεχτεί όσον αφορά τις πτυχές του οι οποίες υπόκεινται σε διακριτική ευχέρεια, ώστε να αποφευχθεί η «πραγματική μετάθεση της ευθύνης» κατά την έννοια της νομολογίας που διαμορφώθηκε με την τελευταία αυτή απόφαση. Επιπλέον, το Γενικό Δικαστήριο υπογράμμισε, με τη σκέψη 132 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι η Επιτροπή έχει ιδία αρμοδιότητα να προβαίνει σε αξιολόγηση των πτυχών του καθεστώτος εξυγίανσης οι οποίες υπόκεινται σε διακριτική ευχέρεια, αλλά όχι την εξουσία να ασκήσει τις αρμοδιότητες που έχουν ανατεθεί στο ΕΣΕ ούτε την εξουσία να τροποποιήσει το καθεστώς εξυγίανσης ή τα έννομα αποτελέσματά του.

36 Δεύτερον, το Γενικό Δικαστήριο απέρριψε το επιχείρημα ότι ένα καθεστώς εξυγίανσης δεν είναι δεσμευτικό για την Επιτροπή και αποτελεί προπαρασκευαστική πράξη μη δεκτική προσφυγής ακυρώσεως βάσει του άρθρου 263 ΣΛΕΕ. Συναφώς, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε, με τη σκέψη 137 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι, στο πλαίσιο της περίπλοκης διοικητικής διαδικασίας που καθιερώνει ο κανονισμός ΕΜΕ, δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι το καθεστώς εξυγίανσης συνιστά προπαρασκευαστική πράξη έχουσα ως αντικείμενο την προετοιμασία της αποφάσεως της Επιτροπής. Μολονότι, βάσει του άρθρου 18, παράγραφος 7, του εν λόγω κανονισμού, η αποδοχή του καθεστώτος εξυγίανσης από την Επιτροπή έχει ως αποτέλεσμα τη θέση του σε ισχύ και μολονότι το θεσμικό αυτό όργανο μπορεί να αντιταχθεί στο καθεστώς εξυγίανσης όσον αφορά τις πτυχές του οι οποίες υπόκεινται σε διακριτική ευχέρεια, εντούτοις, δεν μπορεί ούτε να αντιταχθεί στις αμιγώς τεχνικές πτυχές του ούτε να τις τροποποιήσει.

37 Τρίτον, το Γενικό Δικαστήριο, με τις σκέψεις 140 έως 142 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, έκρινε ότι τόσο από το άρθρο 86 του κανονισμού ΕΜΕ όσο και από άλλες διατάξεις του κανονισμού αυτού προκύπτει ότι το καθεστώς εξυγίανσης αποτελεί πράξη δεκτική προσφυγής. Το εν λόγω άρθρο 86 δεν αφορά μόνον τις αυτοτελείς αποφάσεις του ΕΣΕ, για τις οποίες δεν απαιτείται αποδοχή της Επιτροπής, αλλά όλες τις αποφάσεις του ΕΣΕ, πλην των δεκτικών προσφυγής ενώπιον της ομάδας εξέτασης προσφυγών. Επομένως, ένα καθεστώς εξυγίανσης εμπίπτει εξ ορισμού στην κατηγορία των αποφάσεων οι οποίες, δυνάμει του εν λόγω άρθρου 86, μπορούν να προσβληθούν με προσφυγή ακυρώσεως βάσει του άρθρου 263 ΣΛΕΕ.

38 Τέταρτον, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε, με τη σκέψη 147 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι η αντίθετη ερμηνεία θα ήταν ασύμβατη με τις αρχές της ασφάλειας δικαίου και της αποτελεσματικής δικαστικής προστασίας, δεδομένου ότι κάθε πρόσωπο το οποίο θίγεται από απόφαση εξυγίανσης την οποία εκδίδει το ΕΣΕ θα όφειλε να τηρήσει έναν όρο του παραδεκτού της προσφυγής ο οποίος δεν προβλέπεται ρητώς.

39 Τέλος, το Γενικό Δικαστήριο, με τη σκέψη 148 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, απέρριψε το επιχείρημα ότι δεν είναι δυνατή η ακύρωση του καθεστώτος εξυγίανσης ενόσω η απόφαση της Επιτροπής παραμένει σε ισχύ. Συναφώς, το Γενικό Δικαστήριο επισήμανε ότι, σε περίπτωση κατά την οποία ακυρωνόταν το καθεστώς εξυγίανσης, η απόφαση της Επιτροπής περί αποδοχής του καθεστώτος θα καθίστατο, εξ αυτού του λόγου, άνευ αντικειμένου.

40 Υπό τις συνθήκες αυτές, το Γενικό Δικαστήριο, εκτιμώντας, με τη σκέψη 149 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, ότι, αφ' ης στιγμής γίνει δεκτό από την Επιτροπή, το εγκριθέν από το ΕΣΕ καθεστώς εξυγίανσης παράγει έννομα αποτελέσματα και συνιστά πράξη δεκτική αυτοτελούς προσφυγής ακυρώσεως, έκρινε, με τη σκέψη 150 της εν λόγω αποφάσεως, παραδεκτή την ασκηθείσα στην προκειμένη περίπτωση προσφυγή ακυρώσεως.

41 Επί της ουσίας, το Γενικό Δικαστήριο απέρριψε όλους τους προβληθέντες λόγους ακυρώσεως και, κατά συνέπεια, απέρριψε την προσφυγή ως αβάσιμη.

Τα αιτήματα των διαδίκων

42 Η Επιτροπή ζητεί από το Δικαστήριο:

– να αναιρέσει την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, κατά το μέρος που το Γενικό Δικαστήριο έκρινε παραδεκτή την προσφυγή ακυρώσεως·

– να κρίνει απαράδεκτη την προσφυγή ακυρώσεως στην υπόθεση T-481/17 και, κατά συνέπεια, να την απορρίψει στο σύνολό της·

– να καταδικάσει τα πρωτοδίκως προσφεύγοντα στα δικαστικά έξοδα της Επιτροπής τόσο στο πλαίσιο της διαδικασίας ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου όσο και στο πλαίσιο της παρούσας αναιρετικής διαδικασίας.

43 Το SFL ζητεί από το Δικαστήριο να απορρίψει την αίτηση αναιρέσεως και να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

44 Το ΕΣΕ ζητεί από το Δικαστήριο να απορρίψει την αίτηση αναιρέσεως και να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

45 Το Κοινοβούλιο ζητεί, κατ' ουσίαν, από το Δικαστήριο να δεχθεί την αίτηση αναιρέσεως της Επιτροπής και να καταδικάσει τα πρωτοδίκως προσφεύγοντα στα δικαστικά έξοδα.

46 Το Συμβούλιο ζητεί από το Δικαστήριο, σε περίπτωση που αναιρέσει την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, να διαπιστώσει ότι κανένα στοιχείο δεν κλονίζει τη νομιμότητα του κανονισμού ΕΜΕ και της οδηγίας 2014/59.

Επί της αιτήσεως αναιρέσεως

47 Προς στήριξη της αιτήσεώς της αναιρέσεως, η οποία βάλλει κατά της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως κατά το μέρος που με αυτή το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι το επίμαχο καθεστώς εξυγίανσης συνιστά πράξη δεκτική προσφυγής ακυρώσεως δυνάμει του άρθρου 263 ΣΛΕΕ, η Επιτροπή προβάλλει τρεις λόγους αναιρέσεως. Ο πρώτος λόγος στηρίζεται σε παράβαση του άρθρου 263, τέταρτο εδάφιο, ΣΛΕΕ και του άρθρου 18, παράγραφος 7, του κανονισμού ΕΜΕ. Ο

δεύτερος λόγος στηρίζεται σε πλάνη περί το δίκαιο κατά την ερμηνεία του άρθρου 263, τέταρτο εδάφιο, ΣΛΕΕ και σε προσβολή των δικαιωμάτων άμυνας της Επιτροπής. Ο τρίτος λόγος στηρίζεται σε αντίφαση του σκεπτικού της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως.

Επί του παραδεκτού

48 Το SFL υποστηρίζει ότι η αίτηση αναιρέσεως είναι απαράδεκτη. Υπενθυμίζει ότι η παρέμβαση έχει ως μοναδικό αντικείμενο την υποστήριξη των αιτημάτων ενός των διαδίκων και εξ αυτού συνάγει ότι η Επιτροπή, η οποία είχε την ιδιότητα της παρεμβαίνουσας πρωτοδίκως, δεν δύναται να προτείνει αυτοτελώς ένσταση απαραδέκτου κατ' αναίρεση.

49 Η Επιτροπή και το Κοινοβούλιο αντικρούουν το ανωτέρω επιχείρημα.

50 Συναφώς, από την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση προκύπτει ότι η Επιτροπή προέβαλε, ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου, το απαράδεκτο της προσφυγής για τον λόγο ότι το επίμαχο καθεστώς εξυγίανσης δεν συνιστά πράξη δεκτική προσφυγής. Επιπλέον, και όπως επισήμανε το Γενικό Δικαστήριο με τις σκέψεις 112 και 113 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, μολονότι ο παρεμβαίνων δεν νομιμοποιείται να προβάλει αυτοτελώς ένσταση απαραδέκτου, ωστόσο, δεδομένου ότι πρόκειται για λόγο απαραδέκτου δημοσίας τάξεως, το παραδεκτό της προσφυγής πρέπει να εξετάζεται αυτεπαγγέλτως (πρβλ. απόφαση της 24ης Μαρτίου 1993, CIRFS κ.λπ. κατά Επιτροπής, C-313/90, EU:C:1993:111, σκέψεις 22 και 23). Με τις σκέψεις 114 έως 149 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Γενικό Δικαστήριο προέβη σε αυτεπάγγελτη εξέταση του παραδεκτού της προσφυγής και, κατόπιν της εξέτασης αυτής, έκρινε παραδεκτή την προσφυγή, απορρίπτοντας, ως εκ τούτου, σιωπηρώς την ένσταση απαραδέκτου που είχε προβάλει η Επιτροπή. Η εν λόγω εξέταση πρέπει να μπορεί να υποβληθεί στην κρίση του Δικαστηρίου στο πλαίσιο της υπό κρίση αιτήσεως αναιρέσεως.

51 Συναφώς, το γεγονός ότι το Γενικό Δικαστήριο απέρριψε, με την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, την προσφυγή επί της ουσίας δεν συνεπάγεται το απαράδεκτο της υπό κρίση αιτήσεως αναιρέσεως. Συγκεκριμένα, κατά πάγια νομολογία, είναι παραδεκτή η αίτηση αναιρέσεως κατ' αποφάσεως του Γενικού Δικαστηρίου με την οποία αυτό, αποφαινόμενο αυτεπαγγέλτως ή επί ενστάσεως απαραδέκτου που προβλήθηκε από διάδικο κατά της προσφυγής, απέρριψε την ένσταση περί απαραδέκτου της προσφυγής, ενώ, στη συνέχεια, με την ίδια απόφαση, απέρριψε την προσφυγή ως αβάσιμη (πρβλ. απόφαση της 10ης Σεπτεμβρίου 2009, Επιτροπή κατά Ente per le Ville Vesuviane και Ente per le Ville Vesuviane κατά Επιτροπής, C-445/07 P και C-455/07 P, EU:C:2009:529, σκέψη 40 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

52 Επομένως, η ένσταση περί απαραδέκτου της αιτήσεως αναιρέσεως την οποία προέβαλε το SFL πρέπει να απορριφθεί.

Επί της ουσίας

Επί του πρώτου λόγου αναιρέσεως

– *Επιχειρήματα των διαδίκων*

53 Με τον πρώτο λόγο αναιρέσεως, η Επιτροπή, υποστηριζόμενη από το Κοινοβούλιο, προβάλλει ότι το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε πλάνη κατά την ερμηνεία του άρθρου 263, τέταρτο εδάφιο, ΣΛΕΕ και του άρθρου 18, παράγραφος 7, του κανονισμού ΕΜΕ, καθόσον έκρινε, με τις σκέψεις 116 έως 120, 127 και 137 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι το επίμαχο καθεστώς εξυγίανσης συνιστά πράξη δεκτική προσφυγής η οποία παράγει δεσμευτικά έννομα αποτελέσματα.

54 Κατ' αρχάς, η Επιτροπή επισημαίνει ότι η ίδια ή, κατά περίπτωση, το Συμβούλιο είναι το όργανο που προσδίδει σε καθεστώς εξυγίανσης δεσμευτικά έννομα αποτελέσματα, προκειμένου να αποφευχθεί η «πραγματική μετάθεση ευθύνης» κατά την έννοια της νομολογίας που διαμορφώθηκε με την απόφαση Meroni κατά Ανωτάτης Αρχής. Το Γενικό Δικαστήριο, εκτιμώντας, στη σκέψη 132 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι η Επιτροπή δεν διαθέτει καμία εξουσία όσον αφορά την τροποποίηση του καθεστώτος εξυγίανσης, παρέβη τις διατάξεις του άρθρου 18, παράγραφος 7, πρώτο, δεύτερο και έβδομο εδάφιο, του κανονισμού ΕΜΕ.

55 Περαιτέρω, η Επιτροπή υποστηρίζει ότι η ερμηνεία κατά την οποία το επίμαχο καθεστώς εξυγίανσης παράγει αυτοτελή έννομα αποτελέσματα, ανεξαρτήτως της αποδοχής του από την Επιτροπή ή, κατά περίπτωση, από το Συμβούλιο, είναι αντίθετη προς τη νομολογία που διαμορφώθηκε με την απόφαση Meroni κατά Ανωτάτης Αρχής. Συγκεκριμένα, κατά τη νομολογία αυτήν, αρμοδιότητες που συνεπάγονται την άσκηση εξουσίας εκτιμήσεως δεν μπορούν να ανατίθενται σε αυτοτελείς οντότητες οι οποίες δεν προβλέπονται από τις Συνθήκες. Η έκδοση δεσμευτικών αποφάσεων από τις εν λόγω οντότητες θα πρέπει, γενικά, να περιορίζεται σε αυστηρώς τεχνικά ζητήματα, χωρίς να υπερβαίνει τα στενά όρια που καθορίζονται στη βασική πράξη. Από την αιτιολογική σκέψη 24 του κανονισμού ΕΜΕ προκύπτει ότι η εν λόγω νομολογία καθοδήγησε τον νομοθέτη της Ένωσης κατά την έκδοση του κανονισμού αυτού, με τον οποίο ο έλεγχος των πτυχών ενός καθεστώτος εξυγίανσης οι οποίες υπόκεινται σε διακριτική ευχέρεια επιφυλάσσεται στα θεσμικά όργανα της Ένωσης που διαθέτουν αρμοδιότητες όσον αφορά την πολιτική εξυγίανσης των πιστωτικών ιδρυμάτων.

56 Επιπλέον, η Επιτροπή υποστηρίζει ότι το Γενικό Δικαστήριο, καθόσον επισήμανε, με τις σκέψεις 130, 132 και 137 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι η Επιτροπή καλείται να εκτιμήσει μόνον ορισμένες καθοριστικές για την αποδοχή του καθεστώτος εξυγίανσης πτυχές οι οποίες υπόκεινται σε διακριτική ευχέρεια, παρέλειψε να λάβει υπόψη το γεγονός ότι οι πτυχές οι οποίες υπόκεινται σε διακριτική ευχέρεια συνδέονται άρρηκτα με τις πιο τεχνικές πτυχές. Επομένως, όταν η Επιτροπή διατυπώνει αντιρρήσεις ως προς τις πτυχές ενός καθεστώτος εξυγίανσης οι οποίες υπόκεινται σε διακριτική ευχέρεια, αντιτίθεται στο καθεστώς αυτό στο σύνολό του.

57 Κατά την Επιτροπή, ο κανονισμός ΕΜΕ θέσπισε σύνθετη διοικητική διαδικασία, υπό την έννοια ότι, σύμφωνα με το άρθρο 18, παράγραφος 7, του κανονισμού, η διαδικασία εξυγίανσης καταλήγει στην απόφαση της Επιτροπής ή, κατά περίπτωση, του Συμβουλίου περί αποδοχής του υποβληθέντος καθεστώτος εξυγίανσης ή προβολής αντιρρήσεων ως προς αυτό. Αντιθέτως, η εκτίμηση του ΕΣΕ δεν προδικάζει το αποτέλεσμα της διαδικασίας αυτής. Επομένως, στο πλαίσιο

της εν λόγω διαδικασίας, μόνον τα μέτρα με τα οποία καθορίζεται οριστικά η θέση της Επιτροπής ή του Συμβουλίου κατά το πέρας της διαδικασίας αυτής συνιστούν πράξεις δεκτικές προσφυγής, αποκλειομένων των ενδιάμεσων μέτρων που κατατείνουν στην προετοιμασία της τελικής αποφάσεως.

58 Όσον αφορά, τέλος, το επιχείρημα το οποίο περιλαμβάνεται στις σκέψεις 122, 124 και 140 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως και στηρίζεται στο δικαίωμα προσφυγής που προβλέπεται στο άρθρο 86 του κανονισμού ΕΜΕ κατά των αποφάσεων του ΕΣΕ, η Επιτροπή υπενθυμίζει ότι οι διατάξεις του κανονισμού δεν δύνανται να τροποποιήσουν το σύστημα ενδίκων βοηθημάτων που καθιερώνουν οι Συνθήκες.

59 Το SFL και το ΕΣΕ αντικρούουν τα ανωτέρω επιχειρήματα. Υποστηρίζουν ότι το Γενικό Δικαστήριο ορθώς έκρινε ότι το επίμαχο καθεστώς εξυγίανσης συνιστά πράξη δεκτική προσφυγής παράγουσα αυτοτελή έννομα αποτελέσματα.

60 Κατ’ αρχάς, επισημαίνουν ότι, δυνάμει, μεταξύ άλλων, του άρθρου 7, του άρθρου 18, παράγραφος 1, καθώς και του άρθρου 20 του κανονισμού ΕΜΕ, το ΕΣΕ είναι επιφορτισμένο με τον σχεδιασμό, τη δημιουργία, και την έγκριση του καθεστώτος εξυγίανσης. Αντιθέτως, κατά το άρθρο 18, παράγραφος 7, του ως άνω κανονισμού, σε συνδυασμό με τις αιτιολογικές σκέψεις του 24 και 26, ο ρόλος της Επιτροπής και του Συμβουλίου περιορίζεται στη συμμετοχή τους στη διαδικασία εξυγίανσης και στον έλεγχο των πτυχών του καθεστώτος εξυγίανσης οι οποίες υπόκεινται σε διακριτική ευχέρεια. Συναφώς, το SFL διευκρινίζει ότι, ελλείψει προβολής αντιρρήσεων εκ μέρους της Επιτροπής ή του Συμβουλίου εντός είκοσι τεσσάρων ωρών από τη διαβίβαση του καθεστώτος εξυγίανσης, το καθεστώς αυτό τίθεται σε εφαρμογή. Επιπλέον, στην περίπτωση που η Επιτροπή ή το Συμβούλιο διαφωνούν με το καθεστώς εξυγίανσης που δημιούργησε το ΕΣΕ, σε αυτό απόκειται να λάβει την τελική απόφαση συμμορφούμενο προς τις οδηγίες τους.

61 Το ΕΣΕ υποστηρίζει ότι, μολονότι το άρθρο 18, παράγραφος 7, του κανονισμού ΕΜΕ επιφυλάσσει στην Επιτροπή ή, κατά περίπτωση, στο Συμβούλιο τη νομική και πολιτική ευθύνη για τις πτυχές του καθεστώτος εξυγίανσης οι οποίες υπόκεινται σε διακριτική ευχέρεια, ωστόσο, αναθέτει ρητώς στο ΕΣΕ τα λοιπά στοιχεία του καθεστώτος εξυγίανσης. Ο ρόλος των θεσμικών αυτών οργάνων είναι είτε να αποδεχθούν είτε να απορρίψουν το καθεστώς εξυγίανσης, αλλά, σε καμία περίπτωση, να δημιουργήσουν, να εκπονήσουν ή να εφαρμόσουν το εν λόγω καθεστώς. Ο νομοθέτης της Ένωσης ανέθεσε στο ΕΣΕ, που συνιστά εξειδικευμένο οργανισμό, το καθήκον να προβαίνει στις ιδιαιτέρως τεχνικές εκτιμήσεις που προϋποθέτει η έγκριση ενός καθεστώτος εξυγίανσης. Το ΕΣΕ είναι υπεύθυνο τόσο για τον σχεδιασμό, τη δημιουργία και την έγκριση των δράσεων εξυγίανσης όσο και για την παρακολούθηση της εφαρμογής τους από τις εθνικές αρχές. Υπό τις συνθήκες αυτές, δεν είναι δυνατόν να μην του αναγνωριστεί το δικαίωμα να υπερασπίζεται ένα καθεστώς εξυγίανσης, διότι άλλως θίγονται τα δικαιώματά του άμυνας.

62 Εν συνεχεία, το SFL και το ΕΣΕ υποστηρίζουν ότι η εκτίμηση κατά την οποία η απόφαση του ΕΣΕ περατώνει τη διαδικασία και πρέπει, επομένως, να θεωρηθεί πράξη δεκτική προσφυγής σε περίπτωση εξυγίανσης χρηματοπιστωτικού ιδρύματος δεν έρχεται σε αντίθεση με τη νομολογία που διαμορφώθηκε με την απόφαση Meroni κατά Ανωτάτης Αρχής. Συγκεκριμένα, ο κανονισμός ΕΜΕ αποφεύγει την «πραγματική μετάθεση της ευθύνης» κατά την έννοια της ανωτέρω νομολογίας, διασφαλίζοντας ότι η Επιτροπή και, κατά περίπτωση, το Συμβούλιο μπορούν να ελέγξουν, ή ακόμη και να αντιταχθούν, σε κάθε στοιχείο της αποφάσεως περί εξυγίανσης το οποίο υπόκειται σε διακριτική ευχέρεια. Κατά το ΕΣΕ, ουδεμία αντίφαση υφίσταται μεταξύ, αφενός, του δικαιώματος ασκήσεως προσφυγής κατά του ΕΣΕ, ως οργάνου το οποίο εγκρίνει το

καθεστώς εξυγίανσης, και, αφετέρου, του γεγονότος ότι η Επιτροπή και, κατά περίπτωση, το Συμβούλιο εμπλέκονται στην απόφαση σχετικά με το εν λόγω καθεστώς εξυγίανσης, καθώς και του ότι το καθεστώς εξυγίανσης δεν μπορεί να εφαρμοστεί εάν τα εν λόγω θεσμικά όργανα αντιταχθούν σε αυτό. Εν πάση περιπτώσει, το ΕΣΕ φρονεί ότι η εξουσία έγκρισης όλων των αποφάσεων περί εξυγίανσης, η οποία του ανατίθεται δυνάμει του άρθρου 7, παράγραφος 2, του κανονισμού ΕΜΕ, δεν συνιστά αρμοδιότητα την οποία η Συνθήκη αναθέτει στην Επιτροπή και την οποία η Επιτροπή αποφάσισε να αναθέσει, αλλά αρμοδιότητα την οποία θέσπισε ο νομοθέτης της Ένωσης με τον εν λόγω κανονισμό.

63 Τέλος, το SFL επισημαίνει ότι στις αιτιολογικές σκέψεις 90 και 120 του κανονισμού ΕΜΕ καθώς και στα άρθρα 7, 20 και 86 του εν λόγω κανονισμού γίνεται αναφορά στις εξουσίες του ΕΣΕ, με τη διευκρίνιση ότι οι αποφάσεις που εκδίδει υπόκεινται σε δικαστικό έλεγχο από το Δικαστήριο. Κατά συνέπεια, το άρθρο 86, παράγραφος 2, του εν λόγω κανονισμού προβλέπει τον δικαστικό έλεγχο όλων των αποφάσεων του ΕΣΕ οι οποίες, όπως εκείνες που αφορούν τα καθεστώτα εξυγίανσης, δεν μπορούν να προσβληθούν με προσφυγή ενώπιον της ομάδας εξέτασης προσφυγών. Τα περί του αντιθέτου επιχειρήματα της Επιτροπής έρχονται σε αντίθεση με τις εν λόγω αιτιολογικές σκέψεις και άρθρα του ως άνω κανονισμού και συνιστούν, ως εκ τούτου, contra legem ερμηνεία.

– *Εκτίμηση του Δικαστηρίου*

64 Ο πρώτος λόγος αναιρέσεως αφορά το ζήτημα κατά πόσον το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο καθόσον έκρινε, με τις σκέψεις 116 έως 120, 127, 137, 149 και 150 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι το επίμαχο καθεστώς εξυγίανσης συνιστά πράξη δεκτική προσφυγής ακυρώσεως, κατά την έννοια του άρθρου 263, τέταρτο εδάφιο, ΣΛΕΕ.

65 Κατά πάγια νομολογία, μπορούν να προσβληθούν με προσφυγή ακυρώσεως κατά το άρθρο 263, τέταρτο εδάφιο, ΣΛΕΕ, σε συνδυασμό με το πρώτο εδάφιο αυτού, όλες οι διατάξεις ή τα μέτρα που θεσπίζονται από τα θεσμικά και λοιπά όργανα και τους οργανισμούς της Ένωσης, ανεξάρτητα από τη μορφή τους, και αποσκοπούν στην παραγωγή δεσμευτικών εννόμων αποτελεσμάτων, ικανών να επηρεάσουν τα συμφέροντα ενός φυσικού ή νομικού προσώπου, μεταβάλλοντας ουσιωδώς τη νομική του κατάσταση. Προκειμένου να διαπιστωθεί αν μια πράξη παράγει τέτοια αποτελέσματα και είναι, ως εκ τούτου, δεκτική τέτοιας προσφυγής πρέπει να εξετάζεται η ουσία της πράξης και να εκτιμώνται τα αποτελέσματα αυτά με γνώμονα αντικειμενικά κριτήρια, όπως το περιεχόμενο της εν λόγω πράξης, λαμβανομένων ενδεχομένως υπόψη του πλαισίου εντός του οποίου αυτή εκδόθηκε και των εξουσιών του θεσμικού ή άλλου οργάνου ή οργανισμού που την εξέδωσε (πρβλ. αποφάσεις της 11ης Νοεμβρίου 1981, IBM κατά Επιτροπής, 60/81, EU:C:1981:264, σκέψη 9, της 6ης Μαΐου 2021, ABLV Bank κ.λπ. κατά ΕΚΤ, C-551/19 P και C-552/19 P, EU:C:2021:369, σκέψεις 39 και 41, καθώς και της 12ης Ιουλίου 2022, Nord Stream 2 κατά Κοινοβουλίου και Συμβουλίου, C-348/20 P, EU:C:2022:548, σκέψεις 62 έως 64 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

66 Όσον αφορά, πρώτον, το περιεχόμενο του επίμαχου καθεστώτος εξυγίανσης, είναι αληθές ότι το εν λόγω καθεστώς ορίζει, κατ' αρχάς, στα άρθρα 1 έως 4, ότι το ΕΣΕ «αποφασίζει» να υποβάλει την Banco Popular σε διαδικασία εξυγίανσης με την αιτιολογία ότι πληρούνται οι προϋποθέσεις του άρθρου 18, παράγραφος 1, του κανονισμού ΕΜΕ, εν συνεχεία, καθορίζει, στα άρθρα 5 έως 7, τα εργαλεία εξυγίανσης που πρόκειται να εφαρμοστούν και, τέλος, αναφέρει, στα άρθρα 9 και 10, ότι απόκειται στο FROB να λάβει όλα τα αναγκαία μέτρα για την εκτέλεση της αποφάσεως αυτής και ότι την εκτέλεση αυτή θα παρακολουθεί το ΕΣΕ.

67 Εντούτοις, το άρθρο 12, παράγραφος 1, του επίμαχου καθεστώτος εξυγίανσης προβλέπει ότι το εν λόγω καθεστώς «θα τεθεί σε ισχύ» στις 7 Ιουνίου 2017 και όχι ότι «τέθηκε σε ισχύ» κατά την ανωτέρω ημερομηνία, όπως εσφαλμένως διαπίστωσε το Γενικό Δικαστήριο με τη σκέψη 117 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως. Εξάλλου, το άρθρο 13 του εν λόγω καθεστώτος ορίζει ότι το καθεστώς εξυγίανσης απευθύνεται στο FROB και κοινοποιείται σε αυτό μετά την αποδοχή του από την Επιτροπή ή το Συμβούλιο.

68 Από τα στοιχεία που εκτίθενται στην προηγούμενη σκέψη προκύπτει ότι το επίμαχο καθεστώς εξυγίανσης που εγκρίθηκε από το ΕΣΕ με την απόφαση SRB/EES/2017/08 της εκτελεστικής συνόδου του της 7ης Ιουνίου 2017, η οποία συνιστά την πράξη που προσβλήθηκε ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου στην υπό κρίση υπόθεση, δεν είχε ακόμη τύχει αποδοχής, όπερ επιβεβαιώνεται από το γεγονός, το οποίο επισημαίνεται με τις σκέψεις 77 και 78 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι, κατόπιν της εγκρίσεώς του, το εν λόγω καθεστώς κοινοποιήθηκε στην Επιτροπή στις 7 Ιουνίου 2017 και ώρα 05:13 προς αποδοχή, η οποία έλαβε χώρα την ίδια ημέρα στις 06:30. Από τα ανωτέρω στοιχεία προκύπτει επίσης ότι η θέση σε ισχύ του εν λόγω καθεστώτος και, κατά συνέπεια, η παραγωγή δεσμευτικών εννόμων αποτελεσμάτων από αυτό εξαρτώνταν από την αποδοχή του.

69 Όσον αφορά, δεύτερον, το πλαίσιο της εγκρίσεως του επίμαχου καθεστώτος εξυγίανσης, επισημαίνεται ότι το εν λόγω καθεστώς έχει, όπως αναφέρεται στο προοίμιό του, ως νομική βάση τον κανονισμό ΕΜΕ και ιδίως το άρθρο του 18. Το σύστημα που καθιερώνει ο ως άνω κανονισμός στηρίζεται στη διαπίστωση, η οποία περιέχεται κατ' ουσίαν στις αιτιολογικές σκέψεις 24 και 26 αυτού, ότι η άσκηση των εξουσιών εξυγίανσης που προβλέπονται από τον κανονισμό εμπίπτει στην πολιτική εξυγίανσης που εφαρμόζεται στην Ένωση, την οποία μόνον τα θεσμικά όργανα της Ένωσης μπορούν να καθορίσουν, και ότι εξακολουθεί να υπάρχει κάποια διακριτική ευχέρεια όσον αφορά την έγκριση κάθε συγκεκριμένου καθεστώτος εξυγίανσης, λόγω του σημαντικού αντικτύπου των αποφάσεων περί εξυγίανσης στη χρηματοπιστωτική σταθερότητα των κρατών μελών και της Ένωσης στο σύνολό της, καθώς και στη δημοσιονομική κυριαρχία των κρατών μελών. Από τις ανωτέρω αιτιολογικές σκέψεις προκύπτει ότι ο νομοθέτης της Ένωσης έκρινε αναγκαίο να προβλέψει την ενδεικνυόμενη συμμετοχή του Συμβουλίου και της Επιτροπής, ήτοι μια συμμετοχή η οποία ενισχύει την απαραίτητη επιχειρησιακή ανεξαρτησία του ΕΣΕ, ενώ συγχρόνως τηρεί τις αρχές σχετικά με την ανάθεση εξουσιών σε επικουρικά όργανα οι οποίες διατυπώθηκαν με την απόφαση Meroni κατά Ανωτάτης Αρχής και στις οποίες γίνεται αναφορά με την απόφαση της 22ας Ιανουαρίου 2014, Ηνωμένο Βασίλειο κατά Κοινοβουλίου και Συμβουλίου (C-270/12, EU:C:2014:18).

70 Με τις αποφάσεις αυτές, το Δικαστήριο έκρινε, κατ' ουσίαν, ότι οι συνέπειες που προκύπτουν από την ανάθεση εξουσιών είναι πολύ διαφορετικές, ανάλογα με το αν αυτή αφορά σαφώς οριοθετημένες εκτελεστικές εξουσίες, η άσκηση των οποίων, ως εκ τούτου, επιδέχεται αυστηρό έλεγχο υπό το πρίσμα αντικειμενικών κριτηρίων, καθοριζόμενων από την αρχή που προβαίνει στην ανάθεση, ή αν η ανάθεση αφορά «διακριτική εξουσία, που προϋποθέτει ευρεία ελευθερία εκτιμήσεως και μπορεί, ανάλογα με τον τρόπο ασκήσεώς της, ν' αποτελέσει έκφραση πραγματικής οικονομικής πολιτικής» (πρβλ. απόφαση Meroni κατά Ανωτάτης Αρχής, σελίδες 192, 193 και 195, και απόφαση της 22ας Ιανουαρίου 2014, Ηνωμένο Βασίλειο κατά Κοινοβουλίου και Συμβουλίου, C-270/12, EU:C:2014:18, σκέψη 41).

71 Η ανάθεση του πρώτου είδους δεν είναι ικανή να τροποποιήσει αισθητά τις συνέπειες της ασκήσεως των εξουσιών τις οποίες αφορά, ενώ η ανάθεση του δεύτερου είδους, στο πλαίσιο της οποίας οι επιλογές της αρχής που προβαίνει στην ανάθεση υποκαθίστανται από τις επιλογές της αρχής υπέρ της οποίας συντελείται, αποτελεί «πραγματική μετάθεση ευθύνης» (απόφαση Meroni

κατά Ανωτάτης Αρχής, σελίδα 192, και απόφαση της 22ας Ιανουαρίου 2014, Ηνωμένο Βασίλειο κατά Κοινοβουλίου και Συμβουλίου, C-270/12, EU:C:2014:18, σκέψη 42). Στην υπόθεση επί της οποίας εκδόθηκε η απόφαση Meroni κατά Ανωτάτης Αρχής, το Δικαστήριο έκρινε ότι η επίμαχη στην υπόθεση εκείνη ανάθεση εξουσιών, λόγω του ότι παρείχε στους οικείους οργανισμούς «ελευθερία εκτιμήσεως που προϋποθέτει ευρεία διακριτική εξουσία», δεν μπορούσε να θεωρηθεί ότι συμβιβάζεται με τις «απαιτήσεις της Συνθήκης», ενώ συγχρόνως διευκρίνισε ότι, διατηρώντας μόνον το δικαίωμα να αρνηθεί να εγκρίνει τις αποφάσεις των εν λόγω οργανισμών, η Ανώτατη Αρχή δεν διατήρησε αρκετές εξουσίες ώστε να αποφύγει μια τέτοια μετάθεση ευθύνης (πρβλ. απόφαση Meroni κατά Ανωτάτης Αρχής, σελίδα 195).

72 Από τις εκτιμήσεις που περιλαμβάνονται στη σελίδα 193 της αποφάσεως Meroni κατά Ανωτάτης Αρχής προκύπτει ότι η νομολογία που διαμορφώθηκε με την απόφαση αυτή στηρίζεται στην παραδοχή ότι η εξισορρόπηση των εξουσιών, η οποία αποτελεί χαρακτηριστικό της θεσμικής δομής της Ένωσης, συνιστά θεμελιώδη εγγύηση παρεχόμενη από τις Συνθήκες και ότι η ανάθεση ευρείας εξουσίας εκτιμήσεως θα έθιγε την εγγύηση αυτή, διότι η εν λόγω εξουσία θα ανετίθετο σε αρχές διαφορετικές από εκείνες τις οποίες όρισε η Συνθήκη για να εξασφαλίζουν και να ελέγχουν την άσκησή της, στο πλαίσιο των αντιστοίχων αρμοδιοτήτων τους. Λαμβανομένων υπόψη των εκτιμήσεων που παρατίθενται στις σελίδες 192, 194 και 195 της ως άνω αποφάσεως, η ευρεία εξουσία εκτιμήσεως στην οποία αναφέρεται η νομολογία αυτή αφορά, μεταξύ άλλων, τα θεμελιώδη ζητήματα του οικείου τομέα πολιτικής, τα οποία προϋποθέτουν ευρύ περιθώριο εκτιμήσεως με σκοπό τον συμβιβασμό διαφόρων, ενίοτε αντικρουόμενων, σκοπών.

73 Ειδικότερα, από την εν λόγω νομολογία προκύπτει ότι η δυνατότητα εφαρμογής των αρχών που διατυπώθηκαν με αυτήν όσον αφορά την ανάθεση εξουσιών σε επικουρικά όργανα δεν εξαρτάται από τον ατομικό ή γενικό χαρακτήρα των πράξεων τις οποίες τα επικουρικά όργανα εξουσιοδοτούνται να εκδίδουν, αλλά μόνον από το ζήτημα αν η ανάθεση αφορά ευρεία εξουσία εκτιμήσεως ή, αντιθέτως, σαφώς οριοθετημένες εκτελεστικές εξουσίες (πρβλ. απόφαση της 22ας Ιανουαρίου 2014, Ηνωμένο Βασίλειο κατά Κοινοβουλίου και Συμβουλίου, C-270/12, EU:C:2014:18, σκέψεις 54, 65 και 66).

74 Όπως προκύπτει από τις αιτιολογικές σκέψεις 24 και 26 του κανονισμού ΕΜΕ, το σύστημα που καθιερώνει ο εν λόγω κανονισμός αποσκοπεί στη συγκεκριμενοποίηση των αρχών οι οποίες διατυπώθηκαν με την απόφαση Meroni κατά Ανωτάτης Αρχής και στις οποίες γίνεται αναφορά με την απόφαση της 22ας Ιανουαρίου 2014, Ηνωμένο Βασίλειο κατά Κοινοβουλίου και Συμβουλίου (C-270/12, EU:C:2014:18).

75 Είναι ασφαλώς αληθές ότι, δυνάμει του άρθρου 7, παράγραφος 2, του κανονισμού ΕΜΕ, το ΕΣΕ είναι αρμόδιο να εγκρίνει όλες τις σχετικές με την εξυγίανση αποφάσεις, μεταξύ άλλων, για χρηματοοικονομικά ιδρύματα και ομίλους που θεωρούνται σημαντικοί για τη χρηματοπιστωτική σταθερότητα στην Ένωση, καθώς και για άλλους διασυνοριακούς ομίλους. Συναφώς, το άρθρο 18, παράγραφοι 1 και 6, του κανονισμού ΕΜΕ ορίζει ότι το ΕΣΕ εγκρίνει καθεστώς εξυγίανσης όσον αφορά τις εν λόγω οντότητες και τους ομίλους μόνον εάν εκτιμήσει, αφού λάβει κοινοποίηση της εκτίμησης της ΕΚΤ ότι η οικεία οντότητα βρίσκεται σε σημείο πτώχευσης ή πιθανής πτώχευσης ή με δική του πρωτοβουλία, ότι πληρούνται οι προϋποθέσεις εξυγίανσης που καθορίζονται στο άρθρο 18, παράγραφος 1, στοιχεία α′ έως γ′. Οι προϋποθέσεις αυτές αφορούν το κατά πόσον η οντότητα βρίσκεται σε σημείο πτώχευσης ή πιθανής πτώχευσης, την απουσία εναλλακτικών μέτρων σε σχέση με την εξυγίανση, καθώς και την αναγκαιότητα της εξυγίανσης για λόγους δημοσίου συμφέροντος.

76 Εφόσον πληρούνται οι προϋποθέσεις αυτές, το ΕΣΕ εγκρίνει, βάσει του άρθρου 18, παράγραφος 6, του κανονισμού ΕΜΕ, καθεστώς εξυγίανσης το οποίο θέτει την οικεία οντότητα υπό εξυγίανση και καθορίζει τον τρόπο εφαρμογής σε αυτήν των εργαλείων εξυγίανσης που προβλέπονται στο άρθρο 22, παράγραφος 2, του κανονισμού, καθώς και τη χρήση του Ενιαίου Ταμείου Εξυγίανσης. Το άρθρο 22, παράγραφος 4, του εν λόγω κανονισμού διευκρινίζει ότι τα εργαλεία αυτά μπορούν, πλην του εργαλείου διαχωρισμού των περιουσιακών στοιχείων, να εφαρμόζονται είτε μεμονωμένα είτε σε συνδυασμό, κατά τρόπο που να ανταποκρίνεται στους στόχους της εξυγίανσης που καθορίζονται στο άρθρο 14 του ίδιου κανονισμού, σύμφωνα με τις αρχές εξυγίανσης του άρθρου 15 του κανονισμού.

77 Εντούτοις, μολονότι οι διατάξεις που μνημονεύονται στις δύο προηγούμενες σκέψεις παρέχουν στο ΕΣΕ ευρεία διακριτική ευχέρεια ως προς το αν και με ποια μέσα η οικεία οντότητα πρέπει να υπαχθεί σε διαδικασία εξυγίανσης, η ευχέρεια αυτή υπόκειται, δυνάμει του άρθρου 18, παράγραφοι 1 και 4 έως 6, του κανονισμού ΕΜΕ, σε αντικειμενικά κριτήρια και προϋποθέσεις που οριοθετούν το πεδίο δράσης του ΕΣΕ και αφορούν τόσο τις προϋποθέσεις όσο και τα εργαλεία εξυγίανσης. Επιπλέον, ο εν λόγω κανονισμός προβλέπει τη συμμετοχή της Επιτροπής και του Συμβουλίου στη διαδικασία έγκρισης καθεστώτος εξυγίανσης, το οποίο, για να τεθεί σε ισχύ, πρέπει να τύχει της αποδοχής της Επιτροπής και, κατά περίπτωση, του Συμβουλίου.

78 Στο πλαίσιο αυτό, κατά το άρθρο 30, παράγραφοι 1 και 2, του κανονισμού ΕΜΕ, το ΕΣΕ ενημερώνει την Επιτροπή για κάθε μέτρο που λαμβάνει προκειμένου να προετοιμάσει την εξυγίανση και ανταλλάσσει, με την Επιτροπή και το Συμβούλιο, όλες τις πληροφορίες που είναι αναγκαίες για την εκτέλεση των καθηκόντων τους. Βάσει του άρθρου 43, παράγραφος 3, του εν λόγω κανονισμού, η Επιτροπή ορίζει εκπρόσωπο εξουσιοδοτημένο να συμμετέχει ως μόνιμος παρατηρητής στις συνεδριάσεις του ΕΣΕ, σε εκτελεστική σύνοδο και σε σύνοδο ολομέλειας, και ο εν λόγω εκπρόσωπος έχει το δικαίωμα να συμμετέχει στις συζητήσεις και έχει πρόσβαση σε όλα τα έγγραφα.

79 Εξάλλου, το άρθρο 18, παράγραφος 7, του κανονισμού ΕΜΕ ορίζει, στο πρώτο εδάφιό του, ότι το ΕΣΕ υποχρεούται να διαβιβάσει στην Επιτροπή το καθεστώς εξυγίανσης αμέσως μετά την έγκρισή του και, στο δεύτερο και το τρίτο εδάφιό του, ότι, εντός είκοσι τεσσάρων ωρών από τη διαβίβαση αυτήν, η Επιτροπή είτε αποδέχεται το καθεστώς εξυγίανσης είτε διατυπώνει αντιρρήσεις όσον αφορά τις πτυχές του καθεστώτος εξυγίανσης οι οποίες υπόκεινται σε διακριτική ευχέρεια, εξαιρουμένων εκείνων που αφορούν την τήρηση του κριτηρίου του δημόσιου συμφέροντος και το ποσό που προβλέπεται για τη χρήση του Ενιαίου Ταμείου Εξυγίανσης. Όσον αφορά τις πτυχές αυτές οι οποίες υπόκεινται σε διακριτική ευχέρεια, το τρίτο εδάφιο διευκρινίζει ότι η Επιτροπή μπορεί, εντός δώδεκα ωρών από την εν λόγω διαβίβαση, να προτείνει στο Συμβούλιο να προβάλει αντιρρήσεις. Τέλος, το άρθρο 18, παράγραφος 7, πέμπτο εδάφιο, του εν λόγω κανονισμού ορίζει ότι το καθεστώς εξυγίανσης εφαρμόζεται μόνον εφόσον το Συμβούλιο ή η Επιτροπή δεν προβάλουν αντιρρήσεις εντός είκοσι τεσσάρων ωρών μετά τη διαβίβασή του από το ΕΣΕ.

80 Επομένως, οι διατάξεις του άρθρου 18, παράγραφος 7, του κανονισμού ΕΜΕ εξαρτούν τη θέση σε ισχύ του καθεστώτος εξυγίανσης από την αποδοχή του από την Επιτροπή, εφόσον δεν έχουν προβληθεί αντιρρήσεις από την Επιτροπή ή το Συμβούλιο. Συνεπώς, όταν η Επιτροπή αποδέχεται έναν τέτοιο καθεστώς, οφείλει να αναλάβει πλήρως τις ευθύνες που της αναθέτουν οι Συνθήκες.

81 Από τις σκέψεις 75 έως 80 της παρούσας αποφάσεως προκύπτει ότι οι διατάξεις του άρθρου 18 του κανονισμού ΕΜΕ, βάσει των οποίων εγκρίθηκε το επίμαχο καθεστώς εξυγίανσης, είναι ικανές να αποτρέψουν τη «μετάθεση ευθύνης», κατά την έννοια της νομολογίας που διαμορφώθηκε με

την απόφαση Meroni κατά Ανωτάτης Αρχής. Πράγματι, οι εν λόγω διατάξεις αναθέτουν στο ΕΣΕ την εξουσία να εκτιμήσει αν πληρούνται, εν προκειμένω, οι προϋποθέσεις για την έγκριση καθεστώτος εξυγίανσης και να καθορίσει τα αναγκαία εργαλεία για τους σκοπούς ενός τέτοιου καθεστώτος, ενώ συγχρόνως αναθέτουν στην Επιτροπή ή, κατά περίπτωση, στο Συμβούλιο την ευθύνη για την τελική εκτίμηση των πτυχών του καθεστώτος αυτού οι οποίες υπόκεινται σε διακριτική ευχέρεια και εμπίπτουν στην πολιτική της Ένωσης στον τομέα της εξυγίανσης των πιστωτικών ιδρυμάτων και οι οποίες, όπως προκύπτει από το άρθρο 14 και τις αιτιολογικές σκέψεις 24, 26 και 62 του κανονισμού ΕΜΕ, απαιτούν στάθμιση διαφόρων στόχων και συμφερόντων που αφορούν τη διατήρηση της χρηματοπιστωτικής σταθερότητας της Ένωσης και της ακεραιότητας της εσωτερικής αγοράς, τη συνεκτίμηση της δημοσιονομικής κυριαρχίας των κρατών μελών, καθώς και την προστασία των συμφερόντων των μετόχων και των πιστωτών.

82 Όσον αφορά, τρίτον, τις εξουσίες του ΕΣΕ, επισημαίνεται ότι η ερμηνεία την οποία δέχθηκε το Γενικό Δικαστήριο με τις σκέψεις 129 και 130 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, σύμφωνα με την οποία ένα καθεστώς εξυγίανσης δύναται να παράγει δεσμευτικά έννομα αποτελέσματα ανεξαρτήτως της απόφασης της Επιτροπής περί αποδοχής του, δεν λαμβάνει υπόψη ούτε τις εξουσίες που απονέμει στο ΕΣΕ ο κανονισμός ΕΜΕ ούτε τη νομολογία που διαμορφώθηκε με την απόφαση Meroni κατά Ανωτάτης Αρχής.

83 Πράγματι, μολονότι τα άρθρα 7 και 18 του ως άνω κανονισμού προβλέπουν ότι το ΕΣΕ είναι αρμόδιο για την εκπόνηση και την έγκριση καθεστώτος εξυγίανσης, εντούτοις δεν του παρέχουν την εξουσία να εκδίδει πράξη η οποία παράγει αυτοτελή έννομα αποτελέσματα. Στο πλαίσιο της διαδικασίας εξυγίανσης, όπως αυτή προκύπτει από το άρθρο 18 του κανονισμού ΕΜΕ, η αποδοχή της Επιτροπής συνιστά, όπως ορθώς επισήμανε το Γενικό Δικαστήριο με τη σκέψη 128 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, απαραίτητο στοιχείο για τη θέση του καθεστώτος εξυγίανσης σε ισχύ.

84 Η αποδοχή αυτή είναι επίσης καθοριστική για το περιεχόμενο του επίμαχου καθεστώτος εξυγίανσης.

85 Πράγματι, αν και το άρθρο 18, παράγραφος 7, του κανονισμού ΕΜΕ παρέχει στην Επιτροπή τη δυνατότητα να αποδεχθεί ένα τέτοιο καθεστώς χωρίς να διατυπώσει αντιρρήσεις όσον αφορά τις πτυχές του καθεστώτος εξυγίανσης οι οποίες υπόκεινται σε διακριτική ευχέρεια ή χωρίς να προτείνει στο Συμβούλιο να το πράξει, παρέχει επίσης στην Επιτροπή και στο Συμβούλιο τη δυνατότητα να υποκαταστήσουν την εκτίμηση του ΕΣΕ με τη δική τους εκτίμηση όσον αφορά τις πτυχές οι οποίες υπόκεινται σε διακριτική ευχέρεια διατυπώνοντας αντιρρήσεις ως προς αυτές, οπότε το ΕΣΕ υποχρεούται, δυνάμει του εβδόμου εδαφίου του άρθρου 18, παράγραφος 7, να τροποποιήσει το καθεστώς εξυγίανσης, εντός οκτώ ωρών, σύμφωνα με τους λόγους που διατυπώθηκαν από την Επιτροπή ή από το Συμβούλιο, τούτο δε προκειμένου το εν λόγω καθεστώς να τεθεί σε ισχύ.

86 Επισημαίνεται επίσης ότι, όπως προκύπτει από το άρθρο 18, παράγραφος 8, του ως άνω κανονισμού, η προβολή αντιρρήσεων από το Συμβούλιο για τον λόγο ότι δεν πληρούται το κριτήριο του δημοσίου συμφέροντος έχει ως αποτέλεσμα να εμποδίζει οριστικά τη δυνάμει του εν λόγω κανονισμού εξυγίανση της οικείας οντότητας, με συνέπεια η οντότητα αυτή να τίθεται υπό κανονική διαδικασία εκκαθάρισης σύμφωνα με την εφαρμοστέα εθνική νομοθεσία.

87 Στην υπό κρίση υπόθεση, η Επιτροπή, με την απόφαση 2017/1246, αποφάσισε να αποδεχθεί το επίμαχο καθεστώς εξυγίανσης. Όπως ρητώς υπογράμμισε, με την αιτιολογική σκέψη 4 της ως άνω απόφασης, η αποδοχή σημαίνει ότι «συμφωνεί» με το περιεχόμενο του καθεστώτος αυτού, καθώς

και με «τους λόγους που προβάλλονται από το ΕΣΕ για να αιτιολογήσει ότι η εξυγίανση είναι αναγκαία για λόγους δημοσίου συμφέροντος». Συναφώς, όπως επισήμανε η Επιτροπή κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, οι πτυχές ενός καθεστώτος εξυγίανσης οι οποίες υπόκεινται σε διακριτική ευχέρεια –και οι οποίες αφορούν τόσο τη θέσπιση των προϋποθέσεων εξυγίανσης όσο και τον καθορισμό των εργαλείων εξυγίανσης– συνδέονται άρρηκτα με τις πιο τεχνικές πτυχές της εξυγίανσης. Επομένως, αντιθέτως προς όσα έκρινε το Γενικό Δικαστήριο με τη σκέψη 137 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, δεν μπορεί να γίνει διάκριση μεταξύ των πτυχών οι οποίες υπόκεινται σε διακριτική ευχέρεια και των τεχνικών πτυχών, προκειμένου να καθοριστεί η δεκτική προσφυγής πράξη στο πλαίσιο καθεστώτος εξυγίανσης το οποίο η Επιτροπή αποδέχθηκε στο σύνολό του.

88 Ως εκ τούτου, μόνο διά της απόφασης της Επιτροπής περί αποδοχής καθορίστηκε οριστικά η δράση εξυγίανσης που ανέλαβε το ΕΣΕ με το επίμαχο καθεστώς εξυγίανσης και η δράση αυτή παρήγαγε δεσμευτικά έννομα αποτελέσματα, με συνέπεια ότι, υπό το πρίσμα ιδίως των αρχών που διατυπώθηκαν με την απόφαση Meroni κατά Ανωτάτης Αρχής, η Επιτροπή, και όχι το ΕΣΕ, πρέπει να φέρει την ευθύνη για την εν λόγω δράση εξυγίανσης ενώπιον του δικαστή της Ένωσης.

89 Επομένως, από το περιεχόμενο του επίμαχου καθεστώτος εξυγίανσης, από το πλαίσιο εντός του οποίου αυτό εγκρίθηκε και από τις εξουσίες του ΕΣΕ προκύπτει ότι το εν λόγω καθεστώς δεν παρήγε δεσμευτικά έννομα αποτελέσματα ικανά να θίξουν τα συμφέροντα νομικού ή φυσικού προσώπου, με συνέπεια να μη συνιστά πράξη δεκτική προσφυγής ακυρώσεως δυνάμει του άρθρου 263, τέταρτο εδάφιο, ΣΛΕΕ.

90 Οι διαπιστώσεις τις οποίες διατύπωσε το Γενικό Δικαστήριο με τις σκέψεις 121 έως 123 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως δεν είναι ικανές να κλονίσουν την ανωτέρω εκτίμηση.

91 Συναφώς, αντιθέτως προς όσα έκρινε το Γενικό Δικαστήριο με τις σκέψεις αυτές, από το άρθρο 86, παράγραφοι 1 και 2, του κανονισμού ΕΜΕ δεν μπορεί να συναχθεί ότι το επίμαχο καθεστώς εξυγίανσης μπορούσε να προσβληθεί με προσφυγή ακυρώσεως. Πράγματι, όπως επισημαίνει η Επιτροπή, οι διατάξεις ενός κανονισμού δεν δύνανται να τροποποιήσουν το σύστημα ενδίκων βοηθημάτων που προβλέπει η Συνθήκη ΛΕΕ. Επιπλέον, από το ίδιο το γράμμα των ως άνω διατάξεων του κανονισμού ΕΜΕ προκύπτει ότι οι προσφυγές τις οποίες προβλέπουν πρέπει να ασκούνται ενώπιον του Δικαστηρίου «σύμφωνα με το άρθρο 263 [ΣΛΕΕ]», γεγονός το οποίο σημαίνει ότι πρέπει να πληρούν την προβλεπόμενη σε αυτό προϋπόθεση σχετικά με τον χαρακτήρα της προσβαλλομένης πράξεως ως δεκτικής προσφυγής.

92 Ασφαλώς, με τις σκέψεις 56 και 66 της αποφάσεως της 6ης Μαΐου 2021, ABLV Bank κ.λπ. κατά ΕΚΤ (C-551/19 P και C-552/19 P, EU:C:2021:369), το Δικαστήριο έκρινε, κατ' ουσίαν, ότι ένα καθεστώς εξυγίανσης μπορεί, ως τελικό αποτέλεσμα της σύνθετης διαδικασίας εξυγίανσης, να αποτελέσει αντικείμενο δικαστικού ελέγχου ενώπιον του δικαστή της Ένωσης. Εντούτοις, στην υπόθεση επί της οποίας εκδόθηκε η ως άνω απόφαση, το Δικαστήριο εκλήθη να εκτιμήσει τη νομιμότητα αποφάσεως του Γενικού Δικαστηρίου με την οποία είχαν κριθεί απαράδεκτες προσφυγές ακυρώσεως βάλλουσες όχι κατά τέτοιου καθεστώτος, αλλά κατά προπαρασκευαστικών πράξεων της ΕΚΤ με τις οποίες είχε διαπιστωθεί ότι οντότητες βρίσκονταν σε σημείο πτώχευσης ή πιθανής πτώχευσης, κατά την έννοια του άρθρου 18, παράγραφος 1, του κανονισμού ΕΜΕ. Επομένως, οι εκτιμήσεις οι οποίες εκτίθενται στις ως άνω σκέψεις 56 και 66 πρέπει να ερμηνεύονται υπό το πρίσμα της πάγιας νομολογίας του Δικαστηρίου σχετικά με τις σύνθετες διαδικασίες, κατά την οποία, όταν πρόκειται για πράξεις για την έκδοση των οποίων ακολουθείται διαδικασία περιλαμβάνουσα περισσότερα στάδια, συνιστά, κατ' αρχήν, πράξη δεκτική προσφυγής ακυρώσεως μόνον η πράξη η οποία, κατά το πέρας της διαδικασίας,

καθορίζει οριστικά τη θέση του αρμόδιου θεσμικού ή άλλου οργάνου ή οργανισμού της Ένωσης, αποκλειομένων των ενδιάμεσων μέτρων που κατατείνουν στην προετοιμασία του οριστικού αυτού μέτρου και οι οποίες δεν παράγουν αυτοτελή έννομα αποτελέσματα (πρβλ. αποφάσεις της 11ης Νοεμβρίου 1981, IBM κατά Επιτροπής, 60/81, EU:C:1981:264, σκέψη 10, της 3ης Ιουνίου 2021, Ουγγαρία κατά Κοινοβουλίου, C-650/18, EU:C:2021:426, σκέψεις 43 και 46, καθώς και της 22ας Σεπτεμβρίου 2022, IMG κατά Επιτροπής, C-619/20 P και C-620/20 P, EU:C:2022:722, σκέψη 103).

93 Σε μια τέτοια σύνθετη διαδικασία, οι πράξεις που εκδίδονται κατά τα προπαρασκευαστικά της εκδόσεως της οριστικής πράξεως στάδια δεν μπορούν, όταν δεν παράγουν αυτοτελή έννομα αποτελέσματα, να προσβληθούν με προσφυγή ακυρώσεως.

94 Αντιθέτως προς όσα έκρινε το Γενικό Δικαστήριο με τις σκέψεις 122 έως 124 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, από το άρθρο 86 του κανονισμού ΕΜΕ και από την απόφαση της 6ης Μαΐου 2021, ABLV Bank κ.λπ. κατά ΕΚΤ (C-551/19 P και C-552/19 P, EU:C:2021:369), δεν είναι δυνατό να συναχθεί ότι το καθεστώς εξυγίανσης είναι πράξη δεκτική προσφυγής ακυρώσεως ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου, παρά το ότι δεν αποτέλεσε το τελικό αποτέλεσμα της επίμαχης διαδικασίας εξυγίανσης, δεδομένου ότι το αποτέλεσμα αυτό επήλθε μόνον με την αποδοχή του εν λόγω καθεστώτος από την Επιτροπή, και παρά το ότι, όπως προκύπτει από την ανωτέρω ανάλυση, δεν παρήγε αυτοτελή έννομα αποτελέσματα.

95 Η ανωτέρω εκτίμηση δεν είναι δυνατό να κλονισθεί ούτε από τις διαπιστώσεις του Γενικού Δικαστηρίου που εκτίθενται στις σκέψεις 146 και 147 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, κατά τις οποίες η μη αναγνώριση του δεκτικού προσφυγής χαρακτήρα του επίμαχου καθεστώτος εξυγίανσης συνεπάγεται προσβολή του δικαιώματος των πρωτοδίκως προσφευγουσών σε αποτελεσματική δικαστική προστασία.

96 Πράγματι, μια απόφαση της Επιτροπής περί αποδοχής, όπως η απόφαση 2017/1246, έχει τα χαρακτηριστικά πράξεως δυνάμενης να προσβληθεί με προσφυγή ακυρώσεως δυνάμει του άρθρου 263, τέταρτο εδάφιο, ΣΛΕΕ. Στο δε πλαίσιο προσφυγής ακυρώσεως κατά μιας τέτοιας αποφάσεως, τα ενδιαφερόμενα φυσικά ή νομικά πρόσωπα έχουν τη δυνατότητα να επικαλεστούν την έλλειψη νομιμότητας του καθεστώτος εξυγίανσης που αποδέχθηκε το εν λόγω θεσμικό όργανο προσδίδοντάς του με τον τρόπο αυτόν δεσμευτικά έννομα αποτελέσματα, γεγονός το οποίο είναι ικανό να τους διασφαλίσει επαρκή δικαστική προστασία (πρβλ. απόφαση της 13ης Οκτωβρίου 2011, Deutsche Post και Γερμανία κατά Επιτροπής, C-463/10 P και C-475/10 P, EU:C:2011:656, σκέψη 53 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία). Συναφώς, διευκρινίζεται ότι, όπως προκύπτει από τις σκέψεις 87 και 88 της παρούσας αποφάσεως, η Επιτροπή, διά της αποδοχής, θεωρείται ότι υιοθετεί τα στοιχεία και την αιτιολογία του καθεστώτος εξυγίανσης, με συνέπεια να πρέπει να φέρει, εφόσον συντρέχει λόγος, την ευθύνη γι' αυτό ενώπιον του δικαστή της Ένωσης.

97 Από το σύνολο των προεκτεθέντων προκύπτει ότι το επίμαχο καθεστώς εξυγίανσης δεν συνιστά πράξη δεκτική προσφυγής ακυρώσεως, κατά την έννοια του άρθρου 263, τέταρτο εδάφιο, ΣΛΕΕ.

98 Επομένως, η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση πρέπει να αναιρεθεί καθόσον έκρινε παραδεκτή την προσφυγή με αίτημα την ακύρωση του εν λόγω καθεστώτος.

Επί του δευτέρου και του τρίτου λόγου αναιρέσεως

99 Δεδομένου ότι η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση αναιρέθηκε βάσει του πρώτου λόγου αναιρέσεως, παρέλκει η εξέταση του δευτέρου και του τρίτου λόγου αναιρέσεως.

Επί της προσφυγής ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου

100 Κατά το άρθρο 61, πρώτο εδάφιο, δεύτερη περίοδος, του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, το Δικαστήριο μπορεί, σε περίπτωση αναιρέσεως της αποφάσεως του Γενικού Δικαστηρίου, να αποφανθεί το ίδιο οριστικά επί της διαφοράς, εφόσον αυτή είναι ώριμη προς εκδίκαση.

101 Τούτο συμβαίνει εν προκειμένω, δεδομένου ότι το Δικαστήριο έχει στη διάθεσή του όλα τα αναγκαία στοιχεία για να αποφανθεί επί του παραδεκτού της προσφυγής.

102 Για τους λόγους που εκτίθενται στις σκέψεις 66 έως 97 της παρούσας αποφάσεως, το επίμαχο καθεστώς εξυγίανσης δεν συνιστά πράξη δεκτική προσφυγής ακυρώσεως, κατά την έννοια του άρθρου 263, τέταρτο εδάφιο, ΣΛΕΕ.

103 Υπό τις συνθήκες αυτές, η προσφυγή που άσκησαν ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου το Fundación και το SFL πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτη.

Επί των δικαστικών εξόδων

104 Δυνάμει του άρθρου 184, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου, όταν η αίτηση αναιρέσεως γίνεται δεκτή και το Δικαστήριο κρίνει το ίδιο οριστικά τη διαφορά, αποφαίνεται επί των δικαστικών εξόδων.

105 Το άρθρο 138, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας, το οποίο εφαρμόζεται στην αναιρετική διαδικασία δυνάμει του άρθρου 184, παράγραφος 1, του ίδιου Κανονισμού, ορίζει ότι ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, εφόσον υπάρχει σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου.

106 Εν προκειμένω, δεδομένου ότι το SFL ηττήθηκε κατ’ αναίρεση, πρέπει να υποχρεωθεί να φέρει, πέραν των δικαστικών εξόδων του, και τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκε η Επιτροπή στο πλαίσιο της διαδικασίας αυτής, σύμφωνα με το σχετικό αίτημά της. Δεδομένου ότι το Fundación και το SFL ηττήθηκαν στο πλαίσιο της πρωτοβάθμιας διαδικασίας, πρέπει να υποχρεωθούν να φέρουν, πέραν των δικαστικών εξόδων τους, και τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν το ΕΣΕ και η Banco Santander στο πλαίσιο της διαδικασίας αυτής, σύμφωνα με τα σχετικά αιτήματά τους.

107 Το άρθρο 138, παράγραφος 3, του Κανονισμού Διαδικασίας, που εφαρμόζεται στην αναιρετική διαδικασία δυνάμει του άρθρου 184, παράγραφος 1, αυτού, προβλέπει ότι, σε περίπτωση μερικής ήττας των διαδίκων, κάθε διάδικος φέρει τα δικαστικά έξοδά του. Δεδομένου ότι το ΕΣΕ ηττήθηκε όσον αφορά το παραδεκτό της προσφυγής, το οποίο είναι το μόνο επίμαχο ζήτημα στο πλαίσιο της αναιρετικής διαδικασίας, φέρει τα σχετικά με την διαδικασία αυτή δικαστικά έξοδά του.

108 Κατά το άρθρο 140, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου, το οποίο εφαρμόζεται στην αναιρετική διαδικασία δυνάμει του άρθρου 184, παράγραφος 1, του ως άνω Κανονισμού, τα κράτη μέλη και τα θεσμικά όργανα που παρεμβαίνουν στη δίκη φέρουν τα δικαστικά έξοδά τους. Κατά συνέπεια, το Βασίλειο της Ισπανίας, το Κοινοβούλιο και το Συμβούλιο, παρεμβαίνοντες σε πρώτο βαθμό, φέρουν τα δικαστικά έξοδά τους τόσο στο πλαίσιο της πρωτοβάθμιας όσο και της αναιρετικής διαδικασίας. Η Επιτροπή, παρεμβαίνουσα σε πρώτο βαθμό, φέρει τα σχετικά με τη διαδικασία αυτή δικαστικά έξοδά της.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (τμήμα μείζονος συνθέσεως) αποφασίζει:

1) **Αναιρεί την απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης της 1ης Ιουνίου 2022, Fundación Tatiana Pérez de Guzmán el Bueno και SFL κατά ΕΣΕ (T-481/17, EU:T:2022:311), κατά το μέρος που κρίνει παραδεκτή την προσφυγή που άσκησε το Fundación Tatiana Pérez de Guzmán el Bueno και το Stiftung für Forschung und Lehre (SFL) με αίτημα την ακύρωση της απόφασης SRB/EES/2017/08 της εκτελεστικής συνόδου του Ενιαίου Συμβουλίου Εξυγίανσης της 7ης Ιουνίου 2017, περί εγκρίσεως καθεστώτος εξυγίανσης για την Banco Popular Español SA.**

2) **Απορρίπτει ως απαράδεκτη την προσφυγή του Fundación Tatiana Pérez de Guzmán el Bueno και του Stiftung für Forschung und Lehre (SFL), με αίτημα την ακύρωση της απόφασης SRB/EES/2017/08.**

3) **Το Fundación Tatiana Pérez de Guzmán el Bueno και το Stiftung für Forschung und Lehre (SFL) φέρουν, πέραν των δικαστικών εξόδων τους, τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκε το Ενιαίο Συμβούλιο Εξυγίανσης και η Banco Santander SA, στο πλαίσιο της πρωτοβάθμιας διαδικασίας. Το Stiftung für Forschung und Lehre (SFL) φέρει τα δικαστικά έξοδά του καθώς και τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκε η Ευρωπαϊκή Επιτροπή στο πλαίσιο της παρούσας αναιρετικής διαδικασίας.**

4) **Το Ενιαίο Συμβούλιο Εξυγίανσης φέρει τα σχετικά με την παρούσα αναιρετική διαδικασία δικαστικά έξοδά του.**

5) **Το Βασίλειο της Ισπανίας, το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο και το Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης φέρουν τα σχετικά με την πρωτοβάθμια και με την παρούσα αναιρετική διαδικασία δικαστικά έξοδά τους. Η Ευρωπαϊκή Επιτροπή φέρει τα σχετικά με την πρωτοβάθμια διαδικασία δικαστικά έξοδά της.**

(υπογραφές)